

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 960

SMOKKEL-MARY.

20 cent

Smokkel-Mary zat nu doodstil en luisterde in een loerende houding, de hand om den greep van haar kleine revolver.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Smokkel-Mary.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

ONRUST AAN DE GRENS.

De maand October was nauwelijks eenige dagen oud, en reeds deed zich op die tamelijk groote breedte de nadering van den winter gevoelen, terwijl de trein, uitsluitend uit Pullmanwagens bestaande, met een snelheid van bijna 100 kilometers voortjoeg over de glinsterende rails, die van New York bijna een rechte lijn naar Montreal voeren, de eerste groote plaats op Canadeesch grondgebied, en dat tevens een gewichtig spoorwegknooppunt is.

Hoe hooger men kwam, hoe lossen de bladeren reeds aan de loofboomen schenen te zitten, en hoe geler reeds hun tint was. Ritselend kwamen zij omlaag dwarrelen, losgerukt door den straffen wind, die als het ware reeds den geur van den winter droeg.

De tijdsomstandigheid in aanmerking genomen was de luxe trein vrij goed bezet. Het is een sneltrein, die uitsluitend stopt in de groote plaatsen, en dat zijn er op dien langen weg van bijna drie dagen niet meer dan een half dozijn.

In den achtersten wagen, die dus voorzien was van het beroemde uitkijkbalkon, hetwelk de meeste groote treinen in Amerika bezitten,

zaten in een der afdelingen slechts drie mannen, die niet veel geleken op het type van den Amerikaanschen zakenman. Zij waren gestoken in blijkbaar nog nieuwe reiskleederen, zeer praktisch, maar van een snit, die niet Amerikaansch was. Een kenner zou op het eerste oog gezien hebben, dat die kleederen met weinig moeite gemakkelijk te veranderen waren in uitstekende praktische jachtkleedij.

Twee dezer mannen waren in een druk gesprek verdiept, en de derde een man van krachtige lichaamsbouw, met het uiterlijk van een goedigen bokser, keek uit het raam, breed en hoog, en bewonderde de inderdaad schoone omgeving.

Die twee mannen waren John Raffles en Charles Brand. Een reeks van avonturen had hen daar gebracht, of, om juister te zijn — het verlangen om eindelijk eens een streep te zetten onder die reeks, die meermalen hun leven in gevaar had gebracht, in den verwoeden strijd met de benden van Chicago, New York en in zekeren zin ook van Philadelphia. Al is die stad om zoo te zeggen een Paradijs, in vergelijking met de eerstgenoemde wereldstad.

Wie dan ook een blik had kunnen slaan in de langwerpige, sterke koffer van leder, die in een der netten stond, zou daarin twee voortreffelijke jachtgeweren hebben gevonden, afkomstig uit de beste fabrieken van Amerika, hetgeen er op mocht wijzen, dat de grootste en meest bereisde, zeker de meest gevreesde avonturier van alle tijden een rustpunt wilde maken, en zich door de jacht op het Canadeesche haarwild herstellen wilde van de vermoeienissen, veroorzaakt door de jacht op dat andere wild op twee beenen, dat de onderwereld der groote Amerikaansche steden bevolkt. Wat Brand betreft — hij was in den zevenden hemel, want hij deelde niet de koortsachtige bedrijvigheid van Raffles, die altijd schuil ging onder een bedriegelijk uiterlijk van ijskoude kalmte, een onverstoorbare phlegma. Voor hem was deze trek naar het hooge Noorden als het ware balsem en pleister tegelijk! Nooit aarzelde hij een seconde, zijn geweldigen metgezel steeds daar te vergezellen, waar zijn hulp noodig was, maar hij bezat niet de ontombare wilskracht van Raffles, en evenmin diens onbegrijpelijke onvatbaarheid voor vermoeienissen, noch diens volkomen gemis aan vrees.

Het allerliefst zou Brand maar aanstonds zijn teruggekeerd naar zijn geliefd Londen, waar hij zeker sedert een jaar den voet niet had gezet, steeds voortgesleept in de verbijsterende vaart van John Raffles, aan een komeet gelijk, maar ook deze rustpoos was hem zeer welkom.

Een paar maanden doorgebracht in de jachtvelden van het Noorden, in sneeuw en ijs, en als het mogelijk was, ver van de menschen zou hem zeer welkom zijn.

Er was overigens reden te over, om Philadelphia met eenige overhaasting te verlaten, want ook in die stad had Raffles een rol gespeeld, die waarschijnlijk geen genade zou kunnen vinden in de oogen van politie en justitie, en die eenige tienduizenden dollars in zijn zak had doen terechtkomen.

Haastig waren dus de voorbereidselen genomen, eenige goede wapens waren gekocht, hetgeen tamelijk gemakkelijk gaat in een land, waar het dragen van wapens streng verboden heet te zijn, en het drietal was op reis gegaan, in het gebukkige bezit van voortreffelijke papieren, die zelfs een microscopisch onderzoek met glans zouden hebben doorstaan.

De trein was zooeven Valleyfield gepasseerd, en bevond zich ongeveer nog drie uur rijdens van de grens, toen Brand ophield met spreken om een jonge vrouw na te zien, een meisje

nog bijna, die met vaste schreden over het middenpad van den wagen liep, als iemand die het reizen gewend is, en die zich begaf naar het uitzichtbalkon, ofschoon het daar tamelijk koud was.

Zij had echter een bontjasje aan, tot bijna aan de knie rijkend, en was nog verder tegen de temperatuur gewapend door een prachtig vossenbont om haar hals, en Russische laarsjes aan de fijne, goed gevormde beenen.

Het meisje nam plaats in een van de gemakkelijke stoelen, na de glazen schuifdeuren achter zich te hebben gesloten, en genoot zichtbaar van de omgeving, want zij keek naar links en naar rechts, naar de steeds talrijker wordende pijnboomen, die zich dicht bij Montreal tot een bosch vereenigen, naar de hooge heuvels, die hier en daar bergen worden, en naar de bruisende bergstroomen, die op talrijke punten als echte watervallen zich omlaag storten, en zich alle vereenigen in de machtige St. Lawrence Rivier, die over tientallen mijlen afstands de natuurlijke grens vormt tusschen Canada en de Vereenigde Staten.

Maar er waren ook eindeloze akkers, waar des zomers het goudgele graan in overvloed wies, en nu en dan waren er ook huizen, ver verspreid, hier en daar zich vormend tot kleine dorpen of stadjes.

Na verloop van een kwartier begon Brand, die op dat punt een bijzonder scherp blik had, te bemerken dat Raffles nu en dan geen acht sloeg op hetgeen hij zeide.

— Je schijnt toch nog meer aan Philadelphia te denken, Edward, dan wel goed kan zijn! zeide hij eindelijk, half boos, half lachend.

— Ik bied je mijn verontschuldigen aan, Brand, als ik je mocht gegriefd hebben, door mijn onoplettendheid, zeide Raffles, glimlachend. Maar aan Philadelphia dacht ik toch waarlijk niet.

De blik uit zijn staalgrijze, groote oogen was op dat oogenblik zoo strak op dat meisje daar buiten gevestigd, dat Brand een uitroep van verbazing slaakte, en op een toon van ongeloof zeide:

— Je zult mij toch niet willen wijsmaken, dat je aandacht gevangen wordt gehouden door dat mooie kind op het uitkijkbalkon?

— Dat verbaast je, niet waar? zeide Raffles met zwaarmoedigen spot. Maar stel je gerust — het is niet zoo. Vrouwelijk schoon trekt mij wel degelijk aan, maar zooals het zien van een fraai marmeren beeld mij aantrekt. Wat daarbinnen in dat beeld zit interesseert mij gewoonlijk minder. Meestal heeft het ook niet veel om

het lijf, mijn waarde. Neen, protesteer niet — wij overtuigen elkander toch niet. Ik geloof redenen te hebben voor mijn opvatting — jij hebt de jouwe voor je goede meening. Ik had je willen vragen of het gelaat van dat meisje geen herinneringen bij je opwekt.

Brand moest zich een weinig terzijde buigen, om, langs het zware lichaam van Henderson heen, de mooie reizigster te kunnen zien, die alleen haar profiel vertoonde, nu eens links, dan weer rechts, bekeek haar aandachtig, en zeide toen :

— Ik moet je verklaren, dat het gezicht mij niets zegt — ik bedoel niet op zichzelf, want het is waarlijk mooi, maar als herinnering. En overigens — al die mooie Amerikaanschen gelijken op elkander als twee druppels water.

— Wij zouden wel vier jaar terug moeten gaan, geloof ik. Het was in Chicago. Zij was toen nog een kind, zeker niet ouder dan vijftien jaar, en de dochter van een violist in een strijkje. De man dronk. De moeder leefde nog, maar was onvindbaar. Hij speelde in een nachtkroeg, waar wij hebben deelgenomen aan een groot gevecht met de politie, wel eenigszins tegen onzen zin, en in ieder geval tegen onze verwachting. Raffles wilde nog iets zeggen, maar hij hield plotseling op, duwde Brand terzijde, en verborg zich zeer snel achter een wijd uitgespreid dagblad.

Het spoor volgde hier over eenige lengte een der weinige gebaande wegen, die men in dit gedeelte van de Vereenigde Staten aantreft. Door een heg was die straatweg gescheiden van de rails en den spoordijk.

Een groote vrachtauto reed met groote snelheid mee met den trein, maar natuurlijk minder snel, en het had Raffles toegeschenen, alsof de chauffeur snel eenige teekens gewisseld had met het meisje op het balkon.

De krant had op de vouw in het midden een kleine scheur, juist groot genoeg om er doorheen te kunnen zien.

Het meisje wierp een blik door de ruit naar binnen, waarschijnlijk om zich te overtuigen, dat men niet op haar lette, want het volgende oogenblik wierp zij met een vlugge beweging een klein voorwerp handig over de heg heen, dat op een meter of dertig voor de vrachtauto terecht kwam op de straat.

De auto stopte, een man kwam van den wagen en bukte zich, en toen opende het meisje de schuifdeur, kwam naar binnen, liep met denzelfden vasten stap door de gang, zonder ook

maar een enkele keer om te zien naar de drie reizigers in hun compartiment, en verdween door de deur, die de wagen in twee gelijke deelen scheidde.

— Wat is er eigenlijk gaande ? vroeg Brand verbaasd.

Raffles deelde hem mede, hetgeen hij door het scheurtje in de krant had waargenomen, en toen hij zweeg zeide Brand half lachend :

— En trekt dat je aandacht ? Ze heeft natuurlijk een prop boterhammenpapier of een leeg lunchdoosje weggeworpen.

— Waarom juist over de heg en niet op het spoor ?

— Misschien om haar vaardigheid te beproeven !

— Waarom stopte de auto en wat is er voor belangrijks aan een leege doos, dat een der medereizenden hem de moeite waard vindt, ze op te rapen —

— Ja, dat is wel — — —

— Waarom overtuigde zij zich eerst, dat niemand keek ?

— Inderdaad, dat is wel wat zonderling ! mompelde Brand, overwonnen. Wat kan het te beduiden hebben ?

— Beste Brand — natuurlijk beduidt het een smokkelzaak ! antwoordde Raffles schouderophalend. Er wordt ook hier, en vooral hier, waar de bevolking nog tamelijk dicht is, en men veel groote steden bijeen vindt, schrikbarend veel drank binnengesmokkeld, al houdt de politie natuurlijk juist het meest het oog op deze plekken. Zij zal wel een briefje hebben uitgeworpen, met een steen of zooiets bezwaard, om die menschen van den vrachtauto het een en ander mede te deelen, wat voor hen van gewicht is. Ik moet toch eens gaan zien of ze alleen is, dan wel of ze gezelschap bij zich heeft.

— Hoe ver zijn we nu nog hier van de grens ?

— Hoogstens twee uren ! antwoordde Raffles zijn horloge raadplegend. Maar wij houden nergens meer stil. Wacht even, ik ben dadelijk terug.

Raffles stond op, opende de tusschendeur, kwam zoo in den eetwagen, bereikte het verbindingsbruggetje, en in den tweeden wagen kreeg hij juist het meisje in het oog, toen een jonge man in een blauwe uniform met knopen na eenig zoeken op haar toekwam, haar iets scheen te vragen, en op haar bevestigend hoofdknikken naar een met een glasdeur afgesloten hokje wees, waar een telefoontoestel hing.

Toen Raffles den man voorbijging, bemerkte

hij, dat op zijn pet twee koperen ketters bevestigd waren, een R. en een T, hetgeen in Amerika en op een trein beduidt „Railroad Telephony”.

Hij deed een paar stappen terug, en plaatste zich schuin tegenover het telefoonkamertje, zich houdend alsof hij door een van de groote zijramen naar het voorbijschietende landschap keek.

Met behulp van een zakspiegeltje echter hield hij het gezicht van het meisje scherp in het oog, maar van dat gezicht vooral de lippen van den snelsprekenden mond.

Zij bleef niet langer dan vijf minuten binnen, betaalde den beambte, die haar een reçu gaf, nam haar plaats weder in, en verdiepte zich weer in de lezing van haar tijdschrift.

Raffles bleef nog even staan, om geen achterdocht op te wekken, en liep toen terug. Zoodra hij zich weer had neergezet, zeide hij lakoniek :

— Het is zooals ik dacht — een smokkelzaak! En van omvang ook. Onze bekoorlijke jongedame schijnt bij die ondernemingen steeds een groote rol te spelen.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbluft.

— Wel, ze telefoneert!

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, als ik in de rede val! riep Henderson, op een toon van groote verbazing. Heb ik U goed verstaan, telefoneerde zij?

— Ja, Henderson, dat is sedert een paar jaren mogelijk geworden op de Amerikaansche treinen van eenige beteekenis. Het menschenlijke vernuft schijnt inderdaad nergens meer voor te staan — het is maar jammer, dat het menigmaal tot verderf strekt van de menschen zelve, die het gebruiken! Ik behoef je niet te zeggen dat het draadloos geschiedt.

— Maar — telefoneerde, waar je bij stond? riep Brand verbaasd.

— Natuurlijk niet! Zij telefoneerde in de daarvoor bestemde cel, en de deur was gesloten, zoodat er geen woord te hooren was — maar die deur had een glazen bovenruit, mijn oogen zijn heel goed, je weet, dat ik uitstekend van de lippen kan aflezen — en met behulp van mijn zakspiegeltje kon ik zien wat zij zeide.

— En wat zeide zij dan wel? vroeg Brand, die een zeker gevoel van onbehagen in zich voelde opkomen, want hij had een vreemden glans gezien in de oogen van Raffles, die bitter weinig goeds voorspelde.

— O, het was niet veel, maar het was wel veel-beteekenend!

— Zij zeide: „Van nacht om twee uur, aan den tweesprong, bij den Dubbelen Dubloen. Zes mannen. De Koninklijke is weggelokt. Wees precies op tijd. Neen, ik weet zeker, dat de weg tot Valleyfield vrij is tot aan den viersprong. Daar zien we dan wel verder. Ik zelf wacht jullie op. Waarschuw Bleskop.”

— Nu dat raadseltje zullen we zeker niet verder trachten te ontraadselen! zeide Brand luchtig, met een schuinschen blik op het gelaat van Raffles.

— Mij dunkt, dat er niets te ontraadselen valt, Brand, zeide Raffles zeer kalm. Het is zoo duidelijk als men maar verlangen kan. Die dubbele Dubloen is natuurlijk de naam van een of andere herberg. Vergeet niet dat we hier op voormalig Fransch gebied zijn, en de Fransche kolonisten hebben er steeds van gehouden, hunne herbergen en logementen een romantischen, poëtischen naam te geven. De Dubloen nu was in het begin van de achttiende eeuw nog een veelvuldig voorkomend muntstuk, en de dubbele Dubloen gold ongeveer twee pond Sterling en was van goud. Naar alle waarschijnlijkheid wacht zij daar in de buurt dus een smokkelauto op.

— Maar wat bedoelt zij met de Koninklijke die wordt weggelokt?

— Dat kan alleen maar de Koninklijke Bereden Politie zijn, Brand. Daardoor krijgen de smokkelaars natuurlijk de handen vrij, om vliegensvlug de grens over te steken. Er moet daar ergens een weg zijn, goed berijdbaar voor zware auto's. Met zes mannen schijnt zij het af te kunnen. En Bleskop is natuurlijk de bijnaam van een of anderen aanvoerder of wellicht een gewoon lid van de smokkelbende. Wat het meisje zelf betreft, Brand, het zou mij volstrekt niet verwonderen, als het lot ons hier in aanraking had gebracht met een jonge vrouw, die aan weerszijden van de grens min of meer befaamd is — om het leelijke woord berucht niet te gebruiken.

— Met wie dan wel? vroeg Brand, nog altijd volhardend in zijn onverschilligheid.

— Met Smokkel-Mary, mijn waarde! Eenigen tijd lang hebben de bladen vol van haar gestaan!

— Dan wil ik alleen nog maar vragen, Edward, hoe het komt, dat deze jonge dame los rond loopt, deftig gekleed, en niet in een gevangenis zit?

— Het antwoord is al heel gemakkelijk, Brand! Zij loopt vrij rond, omdat men haar nog niet op heeterdaad heeft kunnen betrappen, hetgeen voor een veroordeeling strikt noodzakelijk is — en ze loopt zoo deftig gekleed rond, omdat de dranksmokkelhandel zulke bijzonder

groote voordeelen afwerpt! En van die voordeelen, mijn waarde, en ofschoon de uitdrukking van je gelaat mij het ergste doet vreezen, wat je hulpvaardigheid betreft — van die voordeelen zullen wij van nacht om twee uur ons aandeel opvorderen!

✂

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

✂

HOOFDSTUK II.

IN DE DUBBELE DUBLOEN.

De reis leverde verder volstrekt geen bijzonderheden meer op. Men kreeg de jonge, mooie vrouw niet meer te zien, met het fijne, stoutmoedige en strenge gelaat, en waarschijnlijk hield zij zich opgesloten in haar eigen afdeling.

En te Montreal, even voorbij de grens gelegen, moesten alle reizigers uitstappen, en zich begeven naar de groote douaneloods, waar hun handbagage en die van de goederenwagens zouden worden onderzocht.

De contrôle is zeer streng op Amerikaansch gebied, maar zij is het niet veel minder op het Canadeesche.

Maar ook in deze zaal ontdekten de drie reizigers Smokkel-Mary niet, ofschoon het toch zeker was, dat ook zij te Montreal zou uitstappen, want slechts van daar kon men het gehucht bereiken, en de herberg, die zij genoemd had, toen zij telefoneerde.

De stemming van Brand was vrij neerslachtig.

Hij had gehoopt, met denzelfden trein verder naar het Noorden te zullen reizen, en nu moest hij hem omstreeks een half uur later met een nieuwe lokomotief er voor, die hoonend scheen te fluiten, zien weggrijden van het perron.

Raffles bemerkte zeer goed zijn mistroostige gelaatsuitdrukking, en zeide zachtjes, hem in een hoekje glimlachend op den schouder kloppend:

— Het is slechts een intermezzo, Brand!

— Maar een intermezzo, dat ons den hals kan kosten! zeide Brand meesmuilend. Ik heb veel liever te doen met wilde dieren, met ijsberen en wolven, dan met de smokkelaars!

— Misschien komen wij niet eens met henzelven in aanraking, en alleen maar met hun geld, Brand!

— En zullen zij dat hebben, meen je?

— O, ja, daarvan ben ik zeker! groote zendingen moeten altijd contant betaald worden, in deugdelijke bankbiljetten! Crediet verleen de schelmen elkander niet, en dat is ook heel begrijpelijk.

— Maar ik zie volstrekt niet in wat wij kunnen doen! Wij hebben geen paarden, wij weten volstrekt niet waar die herberg zich ergens bevindt, een auto bezitten wij ook al niet,

en tot overmaat van ramp is het meisje als door den grond gezonken! Had zij dan geen bagage?

— Die oplossing heb ik ook al gevonden, Brand. En inderdaad, wat zou zij met bagage moeten uitvoeren? Zij reist maar korte einden heen en weder, nauwelijks een paar uren. Wat de auto betreft — natuurlijk hebben wij er een noodig, en geen paarden, want er zijn hier in de omgeving van de groote stad uitstekend begaanbare wegen. Heel anders wordt het, als wij een honderdtal mijlen verder noordwaarts zijn gekomen, waar de gebaande wegen uiterst schaarsch zijn en men soms op een geheele dagreis niet meer dan twee kleine dorpjes tegen komt. Wapens hebben wij, in overvloed zelfs, en wat de ligging van de Dubbele Dubloen betreft — vermoedelijk is die herberg in deze groote stad wel ergens bekend. Kom, laten wij nu het station verlaten — waar wij misschien over enkele dagen alweer terug keeren!

— Maar heb je een bepaald doel? Hoe is het mogelijk, de koopsom in onze zakken te laten vloeien? Want daartoe zouden wij weer over de grens terug moeten gaan!

— Waarom? Dat kan ik niet inzien! Waarom zouden wij de koopsom niet nemen, als zij is in de zakken van de leveranciers, die zeker weer naar het Canadeesche grondgebied terugkeeren? Ik denk dat de afrekening plaats heeft in de Dubbele Dubloen, en dat komt ons zeer goed te stude. Wij hebben dan niets anders te doen, dan den terugkeer af te wachten van degenen, die de drank verkocht hebben!

— Maar dan is die drank al in verkeerde handen, zonder dat we het hebben belet!

Raffles haalde de schouders op en zeide koeltjes:

— Je zult het misschien cynisch vinden, maar dat is mij volmaakt onverschillig! De drankpolitie is er, om den smokkelhandel den kop in te drukken, en dan moet zij ook haar plicht maar doen. Intusschen — als het mij mogelijk is, de kisten en vaten in beslag te nemen — en daar bij ook de koopsom, dan zal ik het zeker niet laten! En nu stil, want wij

zijn niet langer alleen!

Inderdaad bevonden de drie mannen zich thans aan het einde van de reusachtige stationshall, waar zich de acht of tien uitgangen bevonden.

Zij gaven hunne biljetten af, kwamen buiten, en lieten door een negerkruier hun bagage aanstonds brengen naar een hotel, dat recht tegenover het station was gelegen. Het was het hotel King Edward, een der grootste van de stad.

Tien minuten nadat zij daar waren had Raffles op handige wijze den oberkellner uitgehoord, en wist hij nu, dat de Dubbele Dubloen inderdaad een zeer oude herberg was, gelegen op een vrij stille plek in het bosch, en die des zomers wel eens het einddoel vormde van uitstapjes. Met behulp van een auto, maar dan moest het een goede zijn, die tegen schokken bestand was, kon men het logement wel bereiken, eerst langs den hoofdstraatweg, vervolgens langs tamelijk smalle binnenpaden, die des winters echter volkomen onbegaanbaar waren. De rit per auto duurde omstreeks twee uur, en de Dubbele Dubloen was op ongeveer een mijl van de grens gelegen.

— En wordt hier veel gesmokkeld? vroeg Raffles plotseling.

— Schrikbarend, graaf! antwoordde de man, Raffles den titel gevend, dien hij hem had hooren verleenen door dien zwaar gebouwden kerel, die zeker een bediende of chauffeur was.

— En de politie staat er machteloos tegen?

— Het is eigenlijk niet onze zaak, en wij doen hier wat wij kunnen, graaf, maar of het zoo toegaat van den Amerikaanschen kant, zou ik niet durven zeggen! Ik heb echter hooren verluiden, dat er sedert een paar weken krasse maatregelen worden genomen, en dat men tot iederen prijs het smokkelaarsnest, dat hier ergens in de buurt moet zijn, wil uitroeien. Het is eigenlijk een geheimzinnige geschiedenis, en men heeft een tijdlang gemeend, dat alles uitging van de Dubbele Dubloen. Dagen en zelfs weken achtereen heeft men daar op den loer gelegen, zonder dat er iets ontdekt werd — en toch werd het bewezen, dat de vrachtauto's met drank bij vijf en zes tegelijk over de grens razen!

— Men meende dus, dat er een opslagplaats van drank was, vroeg Raffles verder.

— Zoo is het, graaf, en toch is dat onmogelijk, want ten eerste is het huis niet groot, en ten tweede is het herhaaldelijk en onverwacht van

den kelder tot den zolder doorzocht. En toch moet ergens een opslagplaats zijn, want U begrijpt wel, dat het onmogelijk is, op goed geluk ergens een vrachtauto heen te zenden met drank. Daarvoor is de waakzaamheid van de Amerikaansche grenspolitie te groot. Zoiets moet nauwkeurig worden voorbereid, dan lokt men de politie naar een geheel ander punt, en de slag wordt geslagen! Maar al het zoeken is tot dusverre vruchteloos geweest, en het zal nog wel erger worden, nu die drommelsche Mary, die ze Smokkel-Mary noemen, hier gesignaleerd is!

Misschien zou de oberkellner nog wel andere inlichtingen hebben gegeven, maar hij werd in beslag genomen door een pas aangekomen reiziger, een nog onge man, met een krachtig geteekend, knap gezicht, die om een kamer vroeg.

Hij was gestoken in een geruit reispak, met een wijde kniebroek, en dikke, wollen kousen; waarschijnlijk was hij ook een jager, die naar het Noorden trok.

Het eerste wat Raffles deed, was, zich een uitstekende auto aan te schaffen, een tweedehands exemplaar, maar van een voortreffelijk merk, en waarop hij zou kunnen vertrouwen, wat den motor en ook wat de veering betreft. Brand kocht een uitstekende, uitvoerige landkaart, en Raffles bestudeerde die met groote zorgvuldigheid.

De ober moest hem goed hebben ingelicht, want in de buurt van de Dubbele Dubloen stonden bijna alle wegen aangeduid in een kleur, die beteekende: „niet geschikt voor auto-verkeer”.

Nog dienzelfden middag begaven de drie mannen zich op weg, na zorgvuldig de wapens te hebben nagezien.

En Raffles behoefde nooit naar dien weg te vragen, want die was reeds in zijn hoofd als het ware vastgehamerd.

Het was eerst een zeer goede straatweg, breed en glad als een biljartlaken, die in de richting van Ottawa voerde, maar na een uur rijdens moesten zij dien verlaten, om meer naar het Zuiden, en dus naar de grens a te buigen.

Het was nu een heel gewone grintweg geworden, ongeveer zes meter breed, en dus nog uitstekend berijdbaar. Tenminste zoolang hij droog bleef!

Maar nog verder werd het een weg van steenslag, vol kuilen, niet breeder dan drie meter, en nu had Raffles al zijn stuurmanskunst noodig, om den wagen zonder al te groote schokken verder te brengen.

Die weg voerde temidden van een bosch van

pijnboomen, hier en daar met open plekken, en op een van die plekken ontdekten zij, niet ver van hun einddoel, een van die voormalige grensforten, zooals ze werden opgericht — en gebruikt ook — tijdens den onafhankelijkheids-oorlog tegen het Engelsche moederland.

Het was een steenen gebouw, vrij groot, log van vorm, met een paar bijgebouwen, maar alles was half in puin gestort.

Toch kon men de plek nog zien, waar destijds de kanonnen waren opgesteld achter de borstweringen, kanonnen, die niet verder droegen dan achthonderd meter, of als het heel mooi was, duizend — maar dan sprongen zij gewoonlijk ook uit elkander! Kanonnen, die ronde kogels afzonden, waarvan het scherpe oog van Raffles nog eenige stapels meende te onderscheiden, half door mos en onkruid overwoekerd.

Er was geen sprake van, dit oude fort met den auto te bereiken, en dus moesten Brand en Raffles, die het wilden zien, uitstappen, en zich door het ruwe struikgewas een weg banen tot aan den voet van het oude vestingwerk.

Het was aanvankelijk zeker een der belangrijkste verdedigingspunten geweest, hetgeen men nog kon waarnemen aan de dikte van de muren en de gunstige ligging, op den top van een lagen, thans begroeiden, maar toen misschien nog kalen heuvel, vanwaar de geheele omtrek was te beheerschen.

Brand bemerkte dat Raffles alles met de grootste aandacht opnam en aan het trekken van zijn wenkbrauwen meende hij zelfs te zien, dat Raffles hier dingen ontdekte, waaraan hij groote beteekenis hechtte, maar die voor hem zelf volkomen verborgen vlevén.

Raffles zweeg, toen de twee mannen weer terugliepen naar de auto, en hij had nog niets gezegd, toen de wagen tien minuten later ongeveer stil stond voor de befaamde herberg, die nog het uithangbord had, waarop met ouderwetsche krulletters de naam te lezen was, onder een vergulde schijf, die zeker een Dubbele Dubloen moest voorstellen.

De waard kwam aanstonds toelopen, en Brand vond dat de man zonder eenigen twijfel een volmaakte boeventronie had. Hij was vrij groot, stevig gebouwd, en zijn tot over de ellebogen opgerolde mouwen lieten twee armen zien, die toonden, dat mijnheer Lafonte beschikte over een groote lichaamskracht.

In tegenstelling met hetgeen men had kunnen verwachten, scheen hij volstrekt niet bijzonder ingenomen te zijn met de komst van deze nieuwe gasten, en het was duidelijk, dat hij naar een uitvlucht zocht, om hen niet op te nemen,

toen Raffles, die zijn aarzeling wel zag, spottend opmerkte:

— Wij zullen het je niet al te lang lastig maken, vriend! Waarschijnlijk vertrekken wij weer voor het vallen van den avond. Zeker is dat echter niet, en wij willen toch gaarne zeker zijn van een dak boven ons hoofd. Wij willen in den omtrek wat jagen, als dat hier mogelijk is, en zullen dus zeker vermoeid terugkeeren. Wat de prijs voor twee kamers betreft — wij zijn voornemens, goed te betalen.

Mijnheer Lafonte krabde zich nog eens achter het oor, nam de reizigers een voor een zwiggend op, en scheen toen schouderophalend tot een besluit te komen.

— Ik heb nog twee kamers vrij, en als een dollar per kamer niet te duur is, voor slapen en ontbijt — — —

— Volstrekt niet! viel Raffles hem in de rede.

— Dan zal ik U wel wijzen, waar U zijn moet, vervolgde Lafonte even norsch en onvriendelijk. U zult wel niet verwachten, een donzen bedje te vinden, stroomend water, en een lift?

— Ha ha ha, onze waard is een grappenmaker! riep Raffles met voorgewende, gulle vroolijkheid. Wij hebben wel vaker gereisd, vriend en weten wat wij in een halve wildernis als deze te wachten hebben. Een paar planken voor een bed, een blikken lampetkan vol water, dat des winters stijf en zet bevroren is, en een vermolmd trap, waarvan de treden onder de voeten kraken. Het doet er niets toe — wijs ons den weg maar!

De drie mannen namen zelf hun lederen valiezen ter hand, omdat mijnheer Lafonte er geen vinger naar uit stak, terwijl de eenige bediening van het hotel bleek te bestaan uit een kleurling, een Mulat, die er ook al niet erg betrouwbaar uitzag en begonnen de trap te beklimmen, waarbij Raffles tot de ontdekking kwam, dat zijn beschrijving althans op een punt in strijd was met de waarheid, want de treden kraakten in het minst niet, en maakten in tegendeel niet het minste gerucht, wat misschien was toe te schrijven aan het feit, dat de treden — opvallende weelde! — met een dikken cocoslooper bedekt waren.

Voor het overige kwam alles precies uit, want de bedden bleken inderdaad niet veel meer te zijn dan een planken gestel op vier logge pooten, en bedekt met wat dierenvelen en een dunne, waarschijnlijk met stroo gevulde matras. Op een klein, wankel tafeltje stond een groote, gebarsten kom, en daarnaast, een blikken lampetkan, nog niet gevuld.

De kamers bleken gelegen te zijn op de eerste, en eenige verdieping. Zij hadden kleine ramen, met het kozijn ruim een meter boven den grond, en waardoor het licht maar schaars binnendrong.

De kamers, die Raffles en Brand tezamen, en die Henderson geheel alleen zou bewonen, waren door een derde vertrek van elkander gescheiden.

Toen Brand de vraag stelde of die kamer niet beschikbaar was, antwoordde Lafonte kortaf: — Neen, die is al besproken.

Het lag Brand op de lippen om te vragen: „Misschien door een zekeren smokkelaarschef?” Maar Raffles die wel een zesde zintuig scheen te bezitten, en de vraag voorzag, stootte hem ongemerkt met zijn voet aan, en zorgde er aldus voor, dat het avontuur niet al te spoedig tot een besluit kwam.

Zooals viel te verwachten, bestond het logement van mijnheer Lafonte voor het allergrootst gedeelte uit hout. De steenen muren, samengesteld uit zware blokken, ruw aaneengemetseld, hielden zoowat een meter boven den grond op, en voor het verdere waren de wanden opgetrokken uit dicht naastelkander geplaatste pijnboomen, slechts aan de buitenzijde met planken bespijkerd. De binnenwanden bestonden eveneens uit hout, en bij een eventueelen brand zou er dus van het geheele huis niets overblijven.

Het dak was plat, en vier schoorsteen staken er boven uit, gewone, ronde pijpen van

gevernist blik.

Dit dak was eerst met blik bekleed, en vervolgens voorzien van een laag tamelijk dikke steenen. Dit was waarschijnlijk bedoeld als een afwering tegen de brandende zonnestrallen, want zooals gezegd, de Dubbele Dubloem lag op een open plek in het bosch. En des zomers kan het hier verschrikkelijk warm zijn, even ondraaglijk koud als het 's winters is.

Raffles bestelde aanstonds een maal, kreeg te hooren, dat er een lamsbout te vuur stond, en dat er brood zou zijn, versche boter en schapenkaas, en liet toen mijnheer Lafonte merken, dat zijn aanwezigheid voorloopig niet langer gewenscht werd.

De waard verwijderde zich brommerig, en nog altijd, naar het scheen, geenszins ingenomen met dit onverwachte bezoek van blijkbaar rijke sportjagers.

Raffles luisterde glimlachend naar de wegstervende voetstappen, sloop toen naar de deur, opende ze volkomen geruischloos — en keek recht in het gezicht van den jongen man met het geruite pak, dat hij in het hotel te Montreal reeds had opgemerkt.

Het jonge mensch fronste de wenkbrauwen, mompelde iets in zich zelf, trok zich weer in zijn kamer terug, en Raffles deed desgelijks, en zeide op zachten toon tot Brand:

— Dit is wel zeker — wij worden in de Dubbele Dubloen niet bepaald ingehaald als beminde vrienden!

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

ONDERZOEK EN ONTDEKKINGEN.

Een kwartier later ongeveer ging de deur van de aangrenzende kamer opnieuw open, werd zachtjes weer gesloten, op de gang klonken voetstappen, die zich snel verwijderden, en toen werd het stil.

Onze buurman schijnt een wandeling te gaan maken, zeide Raffles, die een blik door het kleine venster had geworpen, en met het hoofd knikkend in de richting van den jongen man met het geruite pak. Hij droeg ditmaal een stevige regenjas van gabardine, met een riem toegehaald, knielaarzen, en een tweed hoedje. Over den schouder hing een nog ledige weitasch, en zijn stevige, bruine hand hield op de goede wijze een jachtgeweer vast, dat er uitzag, alsof het ook zeer wel voor menschen geschikt was — dat wil zeggen, niet om te schieten, maar om geschoten te worden!

Brand volgde den jongen man, totdat hij verdween onder het geboomte, langs een smal, kronkelend paadje, en vroeg toen op zachten toon:

— Dat zal toch zeker niet de correspondent zijn van Smokkel-Mary?

— Hij ziet er in ieder geval niet uit als een smokkelaar, ofschoon ik moet toegeven, dat het uiterlijk van den mensch vooral op dit gebied een zeer onbetrouwbare waardemeter is. Op twintig meters afstand, zag mijnheer Jack Diamond er werkelijk uit als een heer, vooral geen centimeter dichter bij, en toch was hij een moordzieke schurk! En kom nu mee, Brand, want ik gevoel zeer veel lust, niet alleen de omgeving, maar ook dit huis eens nader te beschouwen. Mij dunkt dat het kleine geheimen moet hebben, die zeer belangwekkend zijn. Neem je kijker mee!

— Waartoe? vroeg Brand verbaasd.

— Ik wil wel eens zien of men van hier het oude fort kan waarnemen.

— Maar dat is onmogelijk! Er is een dicht begroeid bosch tusschen!

— Wij zullen dan ook naar het dak gaan.

— Zal ik Henderson waarschuwen?

— Niet noodig! Ik zie dat de brave kerel bezig is aan een werkje, dat hem veel meer belang inboezemt!

En Raffles knikte glimlachend uit het raam naar beneden, waar de reus bezig was, in zijn hemdsmouwen den auto aan een zeer nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Dat deed Henderson steeds als hij een nieuwen wagen te besturen kreeg. Hij was als een kind, dat een nieuw stuk speelgoed van alle kanten bekijkt.

Brand greep dus zijn sterk vergrootende Zeiss, en volgde Raffles op de gang. Het was stil in het logement, waar zich geen andere gasten schenen te bevinden, en alleen uit de aangebouwde keuken hoorde men het veel belovend gerucht van potten en pannen en een knappend vuur.

Die weg naar het dak was al heel gemakkelijk te vinden, want de eerste de beste zijgang, nauwelijks drie meter lang, liep op een houten trap uit, die echter geheel was afgesloten door een stevig ijzeren hek, dat met een hangslot gesloten bleek te zijn.

Van de tien mannen zouden er zeker negen op hun weg zijn terug gekeerd, maar Raffles werd door niets zoo zeer geprikkeld tot verder gaan als door het zien van een hangslot! Hij begreep natuurlijk onmiddellijk, dat Lafonte die voorzorgsmaatregel niet voor de grap nam, maar uitsluitend omdat er ook iets te verbergen viel voor nieuwsgierigen.

Het hangslot was van stevig maaksel, en nog nieuw, maar als het van vloeipapier was gemaakt, had het Raffles zeker niet minder moeite gekost om het te openen, dan thans. Met een zeer eenvoudig, stalen instrumentje had hij binnen enkele tellen het ijzeren slot geopend en het hek, dat van den vloer tot de zoldering reikte naar zich toe getrokken. Het maakte niet het minste gerucht, en Raffles zag glimlachend, hoe de scharnieren pas kortgeleden rijkelijk geolied moesten zijn, want die vettige stof stond nog in een klein plasje op een der ruwe vloerplanken.

De trap telde maar zeven treden, en werd van boven afgesloten door een luik, dat met een ijzeren bout op zijn plaats werd gehouden. Ook hier moest Raffles een hangslot openen van precies dezelfde constructie als het eerste, voor

hij de bout uit de sterke ringen kon trekken en het luik kon openen.

Zoodra hij dit gedaan had, wendde hij zich om, en vroeg zacht:

— Heb je je revolver bij je?

— Ja zeker! Waarom vraag je dat?

— Omdat het mij niet zou verwonderen, als mijnheer Lafonte buitengewoon kwaad zou zijn, indien hij zou ontdekken dat wij zonder zijn toestemming op zijn dak zijn geklauterd!

— Waarom?

— Waarom? Omdat hij anders den toegang niet met een ijzeren hek zou afsluiten.

En Brand had zelfs nauwelijks zijn hoofd boven het dak uitgestoken, of hij moest erkennen, dat er met dat dak toch misschien iets belangrijkers aan de hand was, dan hij eerst had gemeend — want zelfs met het bloote oog kon hij in het heldere licht van den middag heel in de verte een klein gedeelte zien van het afgedankte fort — het bovenstuk, niet veel meer dan het dak!

Ook zag hij aanstonds dat dit onmogelijk zou zijn geweest, indien men niet de moeite had genomen, een heel rijtje hooge boomen eenvoudig om te hakken, die juist in het gezichtsveld hadden gestaan.

Hij haalde den kijker uit het etui, stelde hem scherp in, en kon nu zonder eenige moeite het dak van een der hoektorens van het fort onderscheiden. Hij zou het ook gezien hebben als zich daar iemand had bevonden.

Raffles languit naast hem liggend vroeg zacht en glimlachend:

— Begin je het te merken, mijn waarde? Begrijp je het verband? En weet je nu waar de opslagplaats van de drank is?

— De opslagplaats — — — begon Brand verbluft.

— Natuurlijk! viel Raffles hem ongeduldig in de rede. Je moet toch ook al hebben opgemerkt, dat het bijna onmogelijk is, zelfs des nachts, de smokkelwaar langs den hoofdweg en voorbij deze herberg naar de grens te vervoeren! Van dit huis uit echter gaat het heel gemakkelijk, maar tot aan dit huis ligt de straatweg, de eenige, die voor auto's berijdbaar is, geheel open, over een afstand van tientallen mijlen, en een enkel man zou hem met een mitrailleur kunnen bestrijken, en in staat zijn, zelfs tien auto's tot stilhouden te dwingen. Daarentegen is het gemakkelijk, langs den ouden zijweg tot vlak bij het fort te komen, waar de voorraad kan worden opgeslagen, en van daar kan die binnen weinige minuten naar hier worden overgebracht!

— Dwars door het dichte bosch heen? vroeg Brand verbaasd?

— Niet er door, maar er onder, Brand! Volg eens de richting van mijn vinger. Daar, tusschen die twee groote berken in, met hun zilverachtige bast. Daar loopt een soort van pad, heel kort maar, bedekt met ruw behouwen balken, die er eenigszins uitzien als dwarsliggers van een spoorweg. Herinner je je, dat in sommige deelen van het Schwarzwald zulke wegen bestaan, die bestemd zijn om er de zware, met hout beladen sleden van de bergtoppen naar het dal te laten glijden? Zoo ziet het er uit — en toch is het geheel iets anders! Het is niets dan een oude loopgraaf, of een droge greppel, Brand, die naderhand is overdekt. Als je een van die balken zou wegnemen, wat echter heel lastig zou zijn, dan zou je kijken in een soort van gang, die van het fort tot aan de herberg loopt, over een lengte van bijna een kilometer! Die balken zijn overal elders met aarde overdekt, maar op dat eene plekje heeft waarschijnlijk een stortbui die aarde weggespoeld, en het hout bloot gelegd.

Brand had met de grootste verbazing toegeluisterd, en zeide nu opgewonden:

— Dat zou heel wat verklaren! Op die manier kan het niet zoo moeilijk zijn, de gesmokkelde drank over de grens te krijgen!

Hij wilde nog iets zeggen, toen Raffles den hand op zijn arm legde, en den kijker aftam, en dien voor zijn oogen bracht.

Hij tuurde in de richting van een lagen heuvel, op verre afstand, waarvan een zeer klein gedeelte zichtbaar was door de boomen heen.

Toen hij na eenige minuten eindelijk het instrument weer liet zakken, las Brand een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht.

— Wat is er? Wat viel er te zien? vroeg hij fluisterend?

— Smokkel-Mary zit op dien heuvel daar, het is bijna niet te zien met het bloote oog, en nu heeft zij gezelschap! De man met het geruite pak!

— Die hoort er dus bij! zeide Brand levendig. Dat komt ons prachtig te stude, nu hij zijn kamer vlak naast de onze heeft.

Raffles gaf geen antwoord. Hij scheen ergens over na te denken, en zijn wenkbrauwen waren zorgelijk gefronst.

Op eens stootte Raffles Brand aan, wenkte naar het luik, en haastig kroop Brand over het platte dak weer terug, en begon de trap af te dalen.

Ook hij had eenig gerucht meenen te hooren,

dat kwam van de zijde van den schoorsteen, die vlak bij het luik stond. Raffles volgde Brand haastig, en sloot het luik zoover, dat er een kier van een centimeter bleef. Daardoorheen kon hij nog juist het bovenstuk van den schoorsteen zien, de blikken pijp, die door een gat in het dak verdween.

Hij begreep spoedig dat hij geen seconde langer had moeten wachten, want de kachelpijp verdween snel naar omlaag, en inplaats daarvan kwam een hoofd met kroezig, vetzig, gitzwart haar te voorschijn, en vervolgens een hand, met een kijker gewapend.

Raffles keek tegen het achterhoofd van den man aan, maar hij begreep dadelijk, dat het de Mulat moest zijn. Die schoorsteen werd zeker nooit meer gebruikt, en zou zeker een gemakkelijker en vlugger verbindingsweg met het dak opleveren dan het ijzeren hek, de trap, en het luik, tenminste voor den mageren, lenigen halfbloed.

Raffles liet heel voorzichtig het luik weer in de sponning glijden, schoof de bout op haar plaats, maakte het hangslot weer dicht, en hij herhaalde deze bewerking aan den anderen kant van het hek, zonder dat mijnheer Lafonte er iets van bemerkte.

Zij waren nog geen tien minuten weder in hun kamer of de Mulat kwam nu zelf zeggen, dat het maal gereed was. Hij was een kleine, magere man, met een loerenden blik, een laag voorhoofd en die een jaar of veertig kon zijn. Zijn naam was Jean Dulac. Hij sprak het Engelsch met een Fransch accent, en bleek de Fransche taal volkomen machtig te zijn.

De man mocht zijn wie hij wilde, maar hij bleek in ieder geval uitstekend te koken, en de schapenbout smaakte den drie hungerigen reizigers uitstekend.

De schemering begon te vallen, toen zij opstonden van de ruwe tafel in de gelagkamer.

De man met het geruite pak was nog niet teruggekeerd van zijn jacht.

Er was niet veel gesproken, en Raffles scheen in diepe gedachten verzonken te zijn.

De drie mannen traden naar buiten, en liepen tot aan het einde van de open plek, waar zij er zeker van konden zijn, niet te worden beluisterd.

En aanstonds begon Raffles, met een blik op het huis, dat ongeveer vijftig meters verwijderd lag, en waar zich op dat oogenblik geen levende ziel vertoonde:

— Het ziet er op het oogenblik heel rustig uit, en toch moet hier van nacht roerigheid in overvloed zijn! Er is aan de geheele zaak iets

geheimzinnigs, dat ik nog niet geheel en al doorgronden kan. Heb je op het gelaat van onzen waard gelet, Brand?

— Ja, ik vind het allesbehalve aantrekkelijk! Als je dat soms mocht meenen!

— Over zijn uiterlijk schoon praat ik niet, Brand! Een man kan leelijk zijn, zonder dat het mij al te zeer hindert, of iets anders kwetst, dan mijn aesthetische gevoelens. Maar de kerel volgt ons met een blik, die niet al te veel goeds voorspelt! Het is zoo duidelijk als iets, dat hij ons wantrouwt.

— Heeft hij misschien gemerkt, dat gij naar het dak zijt geweest, mylord? opperde Henderson, met een schuinschen blik op Lafonte, die op den drempel van zijn deur was komen te staan, en vandaar strak naar hen keek.

— Het is mogelijk, James — maar dan moet hij die ontdekking goed geheim hebben gehouden! Wij hebben hem nergens kunnen ontdekken, en ik heb de hangsloten weer behoorlijk afgesloten. Er is nog iets. Wie is die vreemdeling in zijn geruite pak, die nog niet is teruggekeerd van de jacht?

— Hij hoort natuurlijk bij de smokkelaarsbende, anders zou hij niet met Smokkel-Mary hebben staan praten, op den lagen heuvel, ongeveer halverwege tusschen ons logement en het oude fort! merkte Brand op.

— Ja, het kan bijna niet anders zijn, hernam Raffles peinzend, langzaam sprekend. Misschien bereiden zij alles voor, en is het wachten nog alleen maar op de mannen, die de smokkelwaar moeten overbrengen en de auto's besturen.

— Zouden wij maar niet liever ons boeltje pakken en vertrekken, Edward? zeide Brand na eenige oogenblikken, en na een blik te hebben geworpen op den Mulat, die naast zijn meester was komen staan en met hem sprak, nu en dan in hun richting ziende.

— Waarom weg gaan? zeide Raffles schouderophalend. Binnen weinige uren kan immers alles beslist zijn.

— Maar het is ons om het geld te doen? Wie heeft het? Hoe komt het in ons bezit? Hoe kunnen wij het opnemen tegen een overmacht, die natuurlijk gewapend is?

— Brand, het is zoo goed als zeker, dat er in dat huis daarginds wordt afgerekend. De koopers zullen ditmaal aan deze zijde van de grens moeten betalen, als ik de telefonische boodschap van Smokkel-Mary goed begrepen heb. Het zal wel om eenige duizenden dollars gaan, en wie weet zelfs tienduizenden. Wanneer wij er slechts zorg voor kunnen dragen, den penningmeester af te scheiden van de anderen,

dan komt alles in orde, en kunnen wij er met den auto spoedig genoeg vandoor gaan.

Maar Brand schudde het hoofd, en zei mistroostig:

— Het is verloren tijd en moeite. Er zal niets van terecht komen. Het is duidelijk, dat die Lafonte ons wantrouwt, en ons geen gelegenheid zal verschaffen, onzen slag te slaan.

— Wij zullen zien! zeide Raffles kortaf. En ga nu mede, dan zullen wij eens zien of er in het fort niets valt te ontdekken. Het kon wel eens van nut zijn, uit te maken, waar die onderaardsche verbindingsgang ergens uitkomt!

— Maar het zal aanstonds donker zijn!

— Des te beter! als het noodig is, hebben wij onze lantaarn! En wij hebben zeker nog vier uren voor ons, alvorens de vrachtauto's zullen komen opdagen.

De drie mannen gingen het bosch in, en waren dus spoedig uit het oog verdwenen van Lafonte, wiens blikken zij als het ware in hun rug voelden branden.

Onder de boomen was het reeds tamelijk donker, maar Raffles liep zonder de minste aarzeling voort, als door het instinkt van een roofdier in de juiste richting geleid.

Na een half uur loopens ongeveer hadden zij de plek bereikt, waar Raffles en Brand dien middag de korte, vierkant behouwen balken hadden gezien, dicht naast elkander aansluitend en die volgens Raffles de zoldering moesten vormen van wat vroeger een loopgraaf was geweest.

Zij waren daar juist aangekomen, toen Raffles die vooraan liep, Brand plotseling bij den arm greep, en op een der balken wees, niet meer dan drie meters van hun voeten verwijderd.

Ofschoon de duisternis snel toenam zag Brand tot zijn groote verwondering, dat die balk een weinig bewoog, eerst heen en weer, en vervolgens op en neer!

In een oogwenk hadden zij zich in het dichte

kreupelhout verscholen, en door eenige kleine openingen in de takken en bladeren volgden zij met spanning de gebeurtenissen.

Om op alles voorbereid te zijn, hadden zij hun revolvers terhand genomen.

Het was zeer stil in de omgeving, zooals dat dikwijls voorkomt bij het vallen van den avond. De vogels zwegen, en hadden zich ter ruste begeven. De eekhoortjes, hier zeer talrijk, rustten uit van hun klauterpartijen en geen blad bewoog.

En in die stilte klonk nu duidelijk merkbaar het geluid van hout, dat tegen ander hout aanschuurt.

Toen werd er een zwak lichtschijnsel merkbaar, daarop volgde het geluid van de moeilijke ademhaling van iemand, die zich krachtig inspant, en met een doffen, korten smak viel de houten balk terzijde, en een opening werd zichtbaar, bijna twee decimeter breed, en ruim tachtig centimeter lang.

Het schijnsel was nu zeer duidelijk, nu het door zulk een groote opening naar buiten drong, en de drie verbaasden zagen een vrouwen hoofd naar buiten steken, en hoorden het geluid van een stem, ofschoon zij de woorden onmogelijk konden verstaan.

Er werd nog een balk verschoven, toen kwam een man naar buiten, gekleed in een grijs pak, met groote ruiten, die zich dadelijk omdraaide om een vrouw de hand toe te steken, en haar eveneens naar buiten te helpen.

Zij legden de balken haastig weer op hun plaats, nadat de man zijn zaklamp had gedoofd, en gingen het bosch in, in de richting van het fort.

Hun gelaat was in de duisternis moeilijk te onderscheiden, maar Brand had er gerust een eed op durven doen, dat de man de reiziger uit de wachtkamer te Montreal en de vrouw Smokkel-Mary was!

Wilt gij een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK IV.

DE POLITIEPENNING.

Raffles bracht zijn mond snel aan het oor van Brand, en fluisterde hem in :

— Ga met Henderson door dit gat naar binnen, volg de gang in de richting van de Dubbele Dubloen en neem daarginds den toestand zeer nauwkeurig op. Als je hebt vastgesteld hoe de gang in het huis uitmondt, keer dan op je schreden terug, en tracht hetzelfde te doen, aan de zijde van het Fort ! Ik zal jullie daar wachten bij den linker hoektoren, en als ik er nog niet ben, moeten jullie wachten op mij. Ik ga die twee na, en krijg dan misschien wetenswaardige dingen te hooren ! Zorg dat je zoo weinig mogelijk sporen achter laat.

— In orde ! fluisterde Brand zachtjes, en het volgende oogenblik was Raffles als een slang door het kreupelhout gegaan, en begon hij op veiligen afstand de man en de vrouw te volgen langs het smalle pad, dat hier gevormd werd door de dwarsbalken, die echter al spoedig weder onder het zand, de aarde en het mos verdwenen, en het werd binnen weinige minuten onmogelijk, nog iets van een pad te onderscheiden. Zijn scherpe oogen volgden echter het tweetal ook in de duisternis die reeds heerschte onder de kruinen der boomen.

De vreemdeling en Smokkel-Mary spraken met elkander, maar op zulk een gedempten toon, dat hij geen woord kon verstaan.

Op een gegeven oogenblik moest hij zich haastig bukken, want plotseling stonden de twee stil, en hij merkte dat zij afscheid namen.

Het volgende oogenblik was de vrouw vlug en geruischloos als een schaduw in het kreupelhout verdwenen, en de man zette zijn weg voort.

Een oogenblik aarzelde Raffles nog, en toen begon hij den man te volgen, die waarschijnlijk de ondernemer was — en indien dit waar bleek te zijn, moest hij ook tevens de man zijn, die men als de kassier had te beschouwen, en die dus de geheele koopsom bij zich zou dragen !

In ieder geval was het stellig de moeite waard, dit te onderzoeken, zoo meende Raffles, die met alle behoedzaamheid van een woudlooper den man in het geruite pak begon te volgen.

Het was gevaarlijk genoeg, want nu en dan

stond de man plotseling stil en luisterde met groote aandacht, terwijl hij het hoofd naar links en naar rechts wendde. Het is alsof hij iets verwacht ! bromde Raffles voor zich heen. Maar het uur van de samenkomst is toch nog lang niet aangebroken. Het is onmogelijk dat de smokkelaars nu reeds op komst zijn !

De boomen werden wat ijler, het werd iets lichter, en hij moest dus zeer voorzichtig zijn, want men naderde de plek, waar het fort zich verhief. Reeds doemde de sombere massa van een der hoektorens tusschen het geboomte op.

De vreemdeling moest hier wel zeer goed den weg kennen, want hij was regelrecht, en zonder zich te vergissen op het Fort toegelopen, als iemand die zeker is van zijn zaak.

Nu en dan kwam de maan tusschen de wolken te voorschijn, en dan moest Raffles zich dubbel in acht nemen, want de vreemdeling scheen uiterst wantrouwig te zijn.

En bij den boschzoom gebeurde er iets, dat plotseling den loop van zaken wijzigde, en voor een dramatisch slot zorgde.

Raffles trapte op een dooden tak, en ofschoon hij wel wist, dat hij niet onfeilbaar was, had hij alle reden, om die onvoorzichtigheid te betreuren, want de man, die blijkbaar zeer scherpe ooren had, stond onmiddellijk stil, draaide zich bliksemsnel om, en voor Raffles den tijd had gehad, zich snel neder te werpen, had de ander in het maanlicht zijn gelaat gezien.

De afstand tusschen de twee mannen was zeker niet grooter dan tien stappen op dat oogenblik. De man had sneller dat de gedachte zijn browning getrokken, als hij die al niet in de hand had gehad, was met een paar groote sprongen bij Raffles, en beval kortaf, dreigend en zijn browning opheffend :

— Je handen omhoog, wie je ook bent, of ik zal je een paar pillen te slikken geven uit dit stalen doosje !

Er bleef Raffles slechts zeer weinig keus over. De man was geen drie stappen meer van hem af, en zag er juist uit als iemand, die het niet bij een bedreiging zal laten.

En daarom stak hij glimlachend zijn handen op, zonder een woord te zeggen.

— Wie ben je, en wat doe je hier? vroeg de man met het geruite pak, die al het mogelijke deed, bij het licht van de maan de trekken van Raffles te onderscheiden.

— Een reiziger, mijn waarde heer. Een onschuldig jager, die een luchtje schept.

— En moest dat speciaal mijn luchtje zijn? vroeg de ander argwanend. Het ziet er precies uit, alsof je me volgde, ik mag wel zeggen — alsof je me nasloop, want ik heb je pas gehoord, toen je op dien dooden tak trapte.

— Dat was een groote domheid! erkende Raffles nederig. En wat dat volgen betreft — dat is eenigszins anders. Ik volgde U niet, maar U liep voor mij uit!

— Over dat spitsvondig onderscheid zullen wij niet twisten, zeide de ander kortaf. Je hebt natuurlijk papieren bij je? Neen, houdt je handen op — ik weet ze wel te vinden!

Raffles beet zich op de lippen. Wat moest die dranksmokkelaar met zijn papieren aanvangen? En hij verwenschte zijn domheid, die hem in de macht had gesteld van dien kerel, wiens binnenzak zoo verleidelijk bol stond — alsof er een zeer dikke, goed gespekte portefeuille in zat!

De man had zijn hand in den binnenzak van Raffles' jas gestoken en daarbij zijn browning uit de richting gebracht.

Raffles had oogen als van een valk, en hij maakte van de gelegenheid aanstonds het juiste gebruik.

Sneller dan het weerlicht hief hij zijn rechter been zoo hoog op, dat zijn knie den gekromden elleboog van zijn tegenstander met zooveel heftigheid en kracht trof, dat de browning uit zijn vingers schoot, en hij weerloos was.

Raffles liet dadelijk zijn handen zakken, en toen toonde de smokkelaar, dat hij nog meer pijlen op zijn boog had, want Raffles kon nog maar op het laatste oogenblik een kaakslag ontgaan, die hem zeker zou hebben geveld.

Het bleek dat hij tegenover een uitstekend bokser stond!

Maar Raffles had het voordeel, dat hij in de duisternis kon zien, bijna even goed als bij helder daglicht, en met een goed gerichten swing tegen de kin sloeg hij den man uit, die languit neerviel in het hooge gras.

Raffles bukte naast hem neer, en tastte naar de dikke portefeuille, toen hij plotseling verbaasd ophield.

Zijn vingers hadden iets hards ontmoet, toen hij de jas open sloeg.

Hij keerde de lapel om — en bleef verwonderd staren op de groote, zilveren schijf, die onder die lapel op de jas bevestigd was.

Het was een Amerikaansche politiepenning.

Raffles kon zich geen seconde daarin vergissen, want hij had die penningen niet alleen bij herhaling gezien, maar hij had er zelf twee in zijn bezit, en hij kon dus beoordeelen, hoe zij er uit zagen!

— Bij mijn ziel — een detective! fluisterde hij. Maar — is het een echte?

Hij greep snel de portefeuille, en opende ze.

Zij was inderdaad dik — maar niet van geld, want er zaten niet meer dan een paar honderd dollars in. De dikte werd eenvoudig veroorzaakt door een aantal brieven, documenten, en een dienstaanstelling ten name van David Irwin Barry. Verder was er een pas en een goed gelijkend portret van den politieman in de portefeuille. En dat was alles!

Raffles keek nog een oogenblik neer op het gezicht met de gesloten oogen, welks trillingen bewezen, dat de man spoedig weer tot bewustzijn zou komen, stond op, ging de browning zoeken, sloot de vingers van den man om de kolf, en zei in zich zelf:

— Het spijt mij, jongeman, maar ik kon niet aan je neus zien dat jij geen aanvoerder van de smokkelaars was! Het spijt me om een dubbele reden, ik had je werkelijk geen leed willen doen. Binnen een minuut echter ben je weer op de been, en ik kan je alleen maar succes toewenschen — ofschoon ik het moet betreuren, dat je me waarschijnlijk zult belletten, van nacht te doen, hetgeen ik mij had voorgenomen!

En ik kan je niet eens je wapens afnemen, want dan zou ik je weerloos maken tegenover een troep gewapende kerels, die het je toch al lastig genoeg kunnen maken! Maar wat had je, voor den drommel, met Smokkel-Mary te praten? Wat deden jullie samen in de onderaardsche gang? Waarom heb je haar laten ontsnappen? Er schijnt wel geen einde te komen aan de raadselen, dezen nacht. Ik weet voorloopig maar een verklaring — je hebt haar iets op de mouw gespeld, en je hebt haar nog niet gearresteerd, uit vrees, dat dit de smokkelaars ver zou houden, door al te vroeg hun argwaan gaande te maken! En nu wordt het hoog tijd dat ik mij uit de voeten maak, want mijn nieuwe vriend Barry schijnt uit zijn kortstondig slaapje te zullen ontwaken.

Vlug liep Raffles langs den zoom van de open plek, en snelde op den hoektoren toe van het fort, die het dichtst bij hem was.

Van de buitenzijde kon men dezen toren nergens binnen gaan, want hij maakte deel uit van den zwaren ringmuur, die er aan twee zijden tegen aansloot, en een deurtje of poortje was nergens te bekennen.

Ongeveer drie meter boven den grond bevonden zich in den vierkanten toren een aantal smalle schietgaten.

De ingang moest dus ergens anders zijn, zeer waarschijnlijk op de binnenplaats van het fort.

Het viel Raffles niet moeilijk, een plek te vinden, waar de muur bijna tot aan den voet was ingestort, en het kwam hem zelfs voor, aan zekere kenteekenen, alsof deze bres ook wel door anderen gebruikt werd.

De grond er voor was plat getreden, het struikgewas was weggekapt, niet eens zoo heel lang geleden, en een smal ruw pad leidde het bosch in, in de richting van den autoweg, die op nauwelijks tachtig meter afstand van het fort verwijderd een bocht maakte.

Raffles klauterde over deze bres heen, en liep haastig op den toren toe. Inderdaad bevond er zich een deur aan, die echter stevig gesloten bleek te zijn en wel met een slot, dat zeker heel wat jonger was dan de gebeurtenissen, die het bouwen van dit fort tegen de aanvallen der Indianen noodzakelijk maakten!

Maar Raffles had hierop gerekend, en in de nu snel vallende duisternis, bijna op den tast, wist hij het slot met behulp van zijn fijne instrumentjes te openen.

Hij trad een torenvertrek binnen, zuiver vierkant, en waarvan de zijden iets meer dan vier meter lang waren.

Raffles zocht onmiddellijk naar een luik, en zijn verbazing en teleurstelling waren groot, toen het licht van zijn zaklantaarn hem, nadat hij de deur weer behoedzaam gesloten had, geen enkele ring, geen bouten of scharnieren ont-hulde. De vloer scheen volkomen vlak te zijn, de planken sloten dicht aaneen, en het viel Raffles alleen op, dat ook die vloer nog niet heel lang geleden vernieuwd moest zijn.

Dat iemand het in zijn hoofd zou hebben gekregen, louter voor zijn genoegen deze vloer te herstellen, was niet zeer waarschijnlijk. Van een restauratie van het heele fort had Raffles evenmin iets gehoord.

Zijn oog viel echter aanstonds op de stookplaats, die zich aan de westzijde van het vierkante vertrek bevond, recht tegenover de houten trap, die naast de deur begon, en verdween in een vierkante opening in de houten zoldering, die door sterke, eiken balken gestut werd.

De schoorsteen sprong een weinig vooruit in het vertrek, en was van ouden datum, hetgeen aan den vorm duidelijk te zien was. Niets echter wees er op, dat die ouderwetsche haardstede in de laatste jaren gebruikt was.

Raffles glimlachte, ging op den haard toe, en begon hem nauwkeurig te onderzoeken.

De haardplaat was van zwart gebrand ijzer, en hij trachtte haar vruchteloos van haar plaats te bewegen.

Hij richtte het licht van zijn lamp in alle hoekjes en gaatjes, maar vond aanvankelijk niets, want alles was glad afgewerkt, totdat hij op het denkbeeld kwam, zijn hand in het rookkanaal te steken.

Tastend gingen zijn vingers over de ruwe steenen, snel en geen oneffenheid overslaande, totdat hij plotseling een van die uitsteeksels onder den druk van zijn vingers een weinig voelde verschuiven.

Tegelijkertijd klapte langzaam de zware haardplaat op, en draaide om een onzichtbare as, totdat deze plaat, bijna een meter lang en omstreeks tachtig centimeters breed, tegen den zwart berookten achterwand van de stookplaats rustte.

De plaat sloot nauwkeurig in haar sponningen, en het was geen wonder dat iedere poging om haar op te lichten vruchteloos moest zijn, tenzij er ruw geweld werd angewend, met beitels of koevoets.

Maar toen Raffles de plaat aan de onderzijde beter bekeek, zag hij iets, dat hem deed betreuren, geen andere wijze te hebben uitgezocht om onder den vloer te geraken. Aan den voorsten rand namelijk vertoonde de plaat een soort van koperen knop, en een dunne, met zijde omwonden draad, die Raffles maar al te goed kende, liep om den rand heen, en verdween in de donkerte van het gat naar beneden.

Bij het opengaan van het luik werd dus ergens de stroom verbroken van een elektrische geleiding, en naar alle waarschijnlijkheid zou dit ten gevolge hebben, dat ergens een alarm-sig-naal overging — en waar zou dat anders kunnen zijn dan in het huis van mijnheer Lafonte?

Er was echter niets meer aan te verhelpen, en ongeduldig, vertoornd op zich zelf, klom Raffles de smalle ijzeren ladder af, veel gelijkend op de laddertjes, waarlangs de machinisten van kleine stoomschepen van het dek naar de machinekamer afdalen, en stond toen plotseling in een zeer ruimen kelder, waarvan het doel niet twijfelachtig was. De ruimte

stond namelijk vol vaten en kisten, die niet het minste uiterlijke kenmerk droegen, maar waarvan de inhoud niet anders kon zijn dan wijn en alcohol. De kelder scheen geen andere uitgang te hebben dan het luik, en de smalle, laag gezolderde gang, waarvan Ra fles het begin kon zien — evenals de geleidingsdraad, die door die gang was heengevoerd!

Raffles stond een oogenblik doodstil te luisteren, op alles voorbereid, toen een plotseling geluid hem onmiddellijk het licht van zijn lantaarn deed dooven. De duisternis was daardoor zoo volkomen geworden, dat het zelfs Raffles onmogelijk was, een hand voor oogen te zien.

Hij luisterde scherp toe.

Het geluid kwam niet van de zijde van de tunnel, dat stond vast.

Zou het misschien in den kelder zelf veroorzaakt worden? Konden het ratten, muizen zijn?

Neen, het geluid was sterker, en van een anderen aard dan wordt teweeg gebracht door de snelle pootjes van de genoemde knaagdieren, die een ritselend, zwak gerucht maken.

Veeleer klonk het, alsof er in de torenkamer voorzichtige voetstappen klonken.

Maar toch was Raffles er vast van overtuigd, dat hij de deur zorgvuldig had gesloten, en hij wist heel goed, dat het een leek onmogelijk

zou zijn, die deur weer te openen van de buitenzijde, zonder geweld toe te passen. En dan nog zou er een uur mee verstriken.

Had zich iemand in het vertrek kunnen verschuilen, terwijl hij daar was?

Ook dit was volmaakt onmogelijk. In het vertrek bevond zich niet het minste meubelstuk, de wanden waren volkomen kaal, en zelfs geen mol had er zich kunnen verbergen.

Toen dacht Raffles aan de vierkante opening in de zoldering. De toren was op zijn minst zestien meter hoog. Er waren daar boven dus nog meer vertrekken. Had zich daarboven dan iemand opgehouden? Maar hoe was die binnengedrongen, als het niet door de deur was? Had die geheimzinnige onbekende een ladder gebruikt, en was gij door een der groote gaten in den buitenmuur vlak onder het dak, en die door den tand des tijds uit het stevige metselwerk waren gebeten, naar binnen geklauterd?

Raffles dacht hier nog over na, toen weer een nieuw geluid hem dwong, in de tastbare duisternis de wijk te nemen naar een der rijen vierkante kisten, die tot op manshoogte waren opgestapeld.

Er was reden toe, want de voetstappen van zoeven kwamen naderbij.

Iemand daalde voorzichtig het ijzeren trapje af.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK V.

IN DOODSGEVAAR.

Raffles liet zijn lamp maar weer in zijn zak glijden, en haalde een instrument te voorschijn, dat wellicht van nog meer nut zou kunnen zijn — zijn revolver.

De voetstappen hielden halverwege het ijzeren trapje op, en een fluisterende stem vroeg, met iets van onrust in den klank :

— Ben je daar, Dave ?

Het bleef doodstil, de voetstappen klonken opnieuw op de ijzeren tredjes, er klonk een zwakke uitroep van ongeduld, en plotseling bewoog zich een lichtstraal door den grooten kelder.

Van dezen lichtenden kegel bewoog zich het ronde grondvlak, zoekend en trillend door den geheelen kelder, maar wat zich achter de spits bevond, kon Raffles onmogelijk onderscheiden, totdat de drager zachtjes in zich zelf mompelend de lamp op een der traptreden zette, en zelf plaats nam op een paar meters afstand, en daarbij een vrij groot vat als zetel koos.

Van waar hij stond, achter zijn stapel kisten, kon Raffles de persoon, die daar binnen was gedrongen, voor een kort oogenblikje zeer goed zien, en zijn verbazing was niet gering, toen hij zag, dat hij met een vrouw te doen had !

Zij, die daar zoo rustig op het vat gezeten was, was niemand anders dan Smokkel-Mary, de gevreesde, de sluwe bendeaanvoerster !

Haar wenkbrauwen waren gefronst, en zij schopte met haar eene been, dat zij over het andere had geslagen, blijkbaar ten prooi aan groot ongeduld.

— Ik wil nooit meer weten, wat er achter een brandkastdeur zit, als ik er iets van begrijp ! mompelde Raffles voor zich heen. Wat doet ze hier ? Wie verwacht ze hier ? Waarom is ze niet bij haar smokkelgenooten ? Als ze argwaan tegen mij en mijn vrienden koesterde, zou ze toch wel anders zijn opgetreden. Dan zou ze ook verbaasd en wantrouwend moeten zijn, bij het vinden van het openstaande, ijzeren luik in den haard ! Ze scheen dat echter geheel in den haak te vinden. Ze moet dus bijna verwacht hebben, het geopend te zullen aantreffen, en nu verwondert ze zich, omdat ze hier niemand vindt. Was het misschien weer een afspraak met

den detective ? Welzeker — zij heeft zoeven zijn voornaam genoemd ! Misschien wil ze hem trachten te verleiden of om te koopen — of nog erger ! Maar dan wordt de zaak nog — —

Hij voltooide zijn gedachtengang niet, want een nieuw gerucht, ditmaal afkomstig van den kant van de tunnel, deed die gedachten weer in een geheel andere richting gaan.

Smokkel-Mary had het hoofd opgeheven, zat nu doodstil, en luisterde, in een loerende houding, de hand om den greep van haar kleine revolver.

Zouden het Brand en Henderson zijn, die daar naderden ? zoo vroeg Raffles zich af. Maar het komt me voor, dat zij dan vrij wat leven maken ! En ook — dat het meer dan twee personen zijn !

Juist toen Raffles tot deze slotsom was gekomen, was de jonge vrouw met een enkelen sprong bij de trap, greep haar lamp, en knipte ze uit.

Zij begon de trap te beklimmen, met onhoorbaren tred, juist toen een tamelijk sterk lichtschijnsel in den kelder doordrong.

Dat schijnsel kwam uit de tunnel, die zich recht tegenover de ijzeren trap bevond, en men kon dan ook heel duidelijk de slanke, in bruine rijglaarzen gestoken beenen van de klimster zien, die blijkbaar groote haast maakte om deze plek te verlaten.

Met de grootste verbazing zag Raffles dit alles aan. Hij begon hoe langer hoe minder van de zaak te begrijpen. Pleegde de vrouw soms verraad — hoe was het anders mogelijk, dat zij bevreesd kon zijn voor haar eigen kornuiten ?

Plotseling klonk er een ruwe stem, die Raffles maar al te goed kende, en die luid en dreigend beval :

— Sta stil, of ik schiet je overhoop !

Het was Lafonte, die deze woorden had gesproken. Zoeven was hij uit de tunnel getreden. Maar op het zelfde oogenblik waren de bruine rijglaarzen uit het oog verdwenen, en het scherpe oor van Raffles hoorde snelle voetstappen over den vloer, toen het openen van de deur, en het dreunen van het in het slotvalven daarvan.

— Dat vervloekte karonje ! vloekte Lafonte, stampvoetend. Zij was het dus ! Maar bij den hemel, het is nu genoeg geweest, en ik zweer, dat zij zal boeten ?

Deze woorden waren gericht tot drie mannen, gewapend met messen en revolvers, en die Raffles niet kende. Twee hunner droegen sterke lampen bij zich, en beurtelings bescheën het schijnsel hun bleeke, vertrokken gezichten.

Een van die mannen vroeg :

— Ben je zeker, van wat je zegt, Lafonte ? Gaat zij den boel verraden ?

— Denk je dat ik een kind ben ? Van middag heeft Dulac haar gezien, terwijl ze met Barry sprak. En ik geloof, dat wij Barry wel kennen, al doet hij zich voor als een onschuldig jager ! Dat is vast een ! Zij heeft het luik geopend, waardoor het alarmsein afging, en ze was hier binnen, waar ze niets te maken heeft. Dat is twee. Op dit oogenblik had ze aan de grens moeten zijn, om uit te kijken, naar de blauwe jongens. Alles was nauwkeurig afgesproken. Maar wee haar, als ze den boel verklapt heeft — dan leeft ze geen dag meer ! Vooruit, haar na ! Ze kan onmogelijk ver zijn.

En zoo vlug zij maar konden renden de vier mannen het ijzeren trapje op, het licht werd snel zwakker, en toen stond Raffles weer in een tastbare duisternis, en zeide tot zich zelf dat de zaak hoe langer hoe ingewikkelder begon te worden !

Hij wachtte totdat de zware deur in de torenkamer opnieuw geopend en weer gesloten was, en toen hij meende dat allen waren vertrokken, verliet hij zijn schuilplaats, sloop in het duister in de richting van het ijzeren trapje — en bleef toen plotseling stokstijf staan, want daar vlak boven zijn hoofd klonken de regelmatige voetstappen van een man, die heen en weer loopt, en hij kreeg zelfs de geur in den neus van de tabak, die de man in zijn pijp rookte om zich den tijd te verdrijven.

Want het was nu wel duidelijk, dat de slimme Lafonte daar in die kamer een schildwacht had achtergelaten !

Raffles wachtte nog even, draaide zich toen om, zocht voorzichtig zijn weg naar den ingang van de tunnel, dien hij met zijn handen langs den muur tastend vond, ging er binnen, en stak een vijftal meters verder pas zijn lamp weer aan, zeker, dat de man daar boven onmogelijk dit schijnsel zou kunnen waarnemen.

Inderdaad bevond hij zich in een ouderwetsche, vrij ruime loopgraaf met flauw hellende wanden, die op geregelde afstanden door stevige balken en dikke planken werden gestut. Op den

bodem konden twee mannen elkander juist passeeren. De tunnel was omstreeks zes en een halven voet hoog, en de bovenzijde van de loopgraaf was ongeveer een meter breed. Overal werd de zoldering gevormd door stevige, vierkant behakte balken. En ook volgde overal de geleidingsdraad die zoldering. Het was knap bedacht, zoo overwoog Raffles, die een volkomen zuiver oordeel wist te behouden ook ten aanzien van zijn tegenstanders.

Bij het licht van zijn lamp, die hij voor zich uit hield, had hij de tunnel over een afstand van bijna vierhonderd meters gevolgd, toen een licht gekraak hem plotseling deed stilstaan, en een barsche stem fluisterend beval :

— Als je nog een stap vooruit doet, schiet ik !

— Dat zou niet zeer vriendelijk zijn, Henderson, zeide Raffles aanstonds met een kort lachje. Waar zit je ergens ? Ik kan je niet ontdekken. Er klonk een zwakke juichkreet, en toen klonk de stem van den onzichtbaren Brand :

— Dat is ook maar een groot geluk, anders zou het leelijk met ons zijn afgelopen ! Houd je lamp wat meer naar rechts, dan kun je misschien onze schuilplaats ontdekken !

Raffles wendde het licht van zijn lamp op den rechter wand van de loopgraaf, en zag nu een dikke plank, die een weinig uit den wand week, en achter de kier zag hij de oogen van Brand en zijn glinsterende, kleine tanden.

De plank werd van binnen nog verder weggeduwd, en niet zonder eenige moeite kropen Brand en Henderson achte eenvolgens uit een holte, niet veel langer dan het lichaam van Henderson, en maar juist groot genoeg om hen beiden te bevatten.

Het was een soort grondverzakking geweest, en het was ook gevaarlijk genoeg ; want de druk van den bodem kon, nu de planken eenmaal waren los geraakt, gemakkelijk de loopgraaf op dit punt doen instorten. Raffles zag bij het licht van zijn lamp, dat er voortdurend korreltjes aarde, en kleine steentjes uit de opening rolden.

Terwijl Henderson de zware plank zoo goed en zoo kwaad als het ging met zijn sterke handen weer op haar plaats trachtte te krijgen, zeide Raffles :

— Laten wij spoedig voorbij deze gevaarlijke plek gaan. Wat was het doel van dit verstopperij spelen, Brand ?

— De vraag is niet kwaad ! Het doel was, als je er niet boos om bent, om onze huid te redden ! Wij waren uist onderweg, van het huis naar het fort, toen er achter ons gerucht

klonk, en wij een flauw schijnsel zagen. Dat was precies bij deze plek, en Henderson had juist die loszittende plank ontdekt, en er een opmerking overgemaakt! Het klonk alsof er minstens zes of acht mannen aankwamen. Onze voorsprong was niet groot genoeg, wij wisten volstrekt niet of de uitgang niet versperd zou zijn, en wij kropen dus zoo vlug als wij konden in die holte, terwijl onze reus de plank zoo dicht mogelijk naar zich toe trok. En het was hoog tijd, want een halve minuut daarna gingen de kerels ons voorbij, en uit hetgeen zij opmerkten moest ik afleiden, dat zij waren afgekomen op een alarmsignaal.

— En ik was de ezel, die het signaal gaf, Brand! zeide Raffles met een kort lachje.

En terwijl het drietal haastig voortliep, vertelde Raffles in het kort wat er geschied was.

Brand had in de grootste verwondering toegeluisterd, en zeide, toen Raffles zweeg:

— Dat is een onbegrijpelijke geschiedenis! Smokkel-Mary schijnt er dus genoeg van te hebben, en denkt misschien meer te verdienen, door het zaakje aan de politie te verklappen! Misschien is het een wraakneming! Intusschen zet ze haar leven op het spel. Dranksmokkelaars maken meestal korte metten met verraders.

— Als zij gepakt wordt, ziet het er inderdaad somber voor haar uit! hernam Raffles. En vertel me nu, wat jullie ontdekt hebt!

— Wel wat je verwachtte! De tunnel loopt uit in een vrij ruimen kelder, maar daar stonden slechts een paar vaten, een kist met revolverpatronen, een kleine mitrailleur en dat was alles. Er was zeker een trap naar boven, maar die was afgesloten, door een zeer sterke, ijzeren deur, en ik zag volstrekt geen kans, die zonder een enkel instrument te openen.

— Misschien ben ik gelukkiger, Brand! Wij moeten in ieder geval aan dezen kant den tunnel verlaten, want het gaat met levensgevaar gepaard, den anderen uitweg te kiezen.

De drie mannen legden de laatste honderd meters zwijgend af, bij het licht van hun lampen en toen zij tenslotte den kelder onder het huis van Lafonte hadden bereikt trad Raffles onmiddellijk op de deur toe, die inderdaad geheel uit ijzer was vervaardigd, onderzocht aandachtig het slot, en zeide na beëindiging van dit onderzoek:

— Het moet gedaan worden, Brand. Maar gemakkelijk zal het niet zijn, en ik vrees dat het vrij lang zal duren. Het is een patentslot. Komt beiden naast mij staan, en licht mij bij, zoodat ik mijn handen vrij heb.

Henderson en Brand namen ieder een lamp

ter hand, en richtten het schijnsel daarvan op het slot. Raffles haalde zijn instrumenten te voorschijn en zijn geoeffende vingers begonnen hun moeilijken arbeid.

Het duurde bijna een half uur, voor Raffles eindelijk met een kort lachje opmerkte:

— Menige brandkastdeur heeft mij minder moeite gekost! Maar nu zijn wij er bijna.

— Wacht eens — het is me als of ik iets hoor! zeide Brand fluisterend, zijn hand op den arm van Raffles legend.

Inderdaad klonken op verren afstand zwakke geluiden in de tunnel. Raffles boog zich opnieuw over zijn werk, en tenslotte sprong de schoot van het slot terug.

Het was wel op het laatste oogenblik, want de schreden van naderende lieden waren nu duidelijk waarneembaar. Raffles trok de deur naar zich toe, liet Henderson en Brand voorgaan een steenen trap op, en trok voorzichtig de deur weer achter zich in slot, opdat degenen, die daar naderend niets zouden merken.

De steenen trap was bovenaan door een gewone houten deur afgesloten, die Raffles zonder moeite kon openen.

Die deur kwam uit in een slecht verlichte gang, want aan de zoldering hing niets anders dan een ouderwetsche kaarslantaarn, met bestofte ruitjes.

Er waren nog meer deuren, die op deze zelfde rechte gang uitkwamen, en vlak bij de deur naar den kelder bevond zich een raam, dat met een stevig luik was afgesloten.

Raffles onderzocht dit luik haastig, vond al spoedig op ooghoogte een kwast in het hout, draaide er niet zonder moeite den kurkentrekker van zijn zakmes in, rukte er de kwast uit, en trok toen haastig zijn twee medgezellen met zich mede. Het bleek, dat zij zich bevonden in een soort van loods, uit beton opgetrokken, en die misschien vroeger wel gediend had als woonhuis voor een talrijk personeel. Zij konden gemakkelijk naar buiten komen, liepen om het huis heen, en Raffles vatte post achter het raam, dat met een luik was afgesloten en waardoor men de geheele gang kon overzien.

Hij had nog nauwelijks zijn oog voor de kleine opening gebracht, of de houten kelderdeur boven aan de trap ging open, en aanvankelijk kon hij volstrekt niets onderscheiden, daar die deur zich naar het raam toe opende.

De laatste man sloot haar echter weer, en nu kon Raffles zien, dat er zich vier mannen in de gang bevonden — en een vrouw, die met gebonden handen tusschen den tweeden en

den derden man inliep, die haar stevig vasthiel den.

Een oogenblik daarna waren allen door een der andere gangdeuren verdwenen.

Het gelaat van Raffles was strak en bleek, toen hij zich fluisterend tot Brand wendde met de woorden :

— Zij hebben de vrouw toch nog weten te achterhalen. Het is Smokkel-Mary, die zij daar geboeid hebben binnen gebracht. Haar lot kan niet twijfelachtig zijn. Kom, vrienden, — die vrouw mag zijn, wie zij wil, maar wij mogen niet toelaten, dat zij hier koelbloedig wordt vermoord.

Op dezelfde wijze, als zij de betonnen loods verlaten hadden kwamen zij er ook weer ongemerkt binnen, maar thans met nog meer voorzichtigheid, en de revolver in de vuist, vast besloten om hun leven te verdedigen.

Zij slopen voorbij de deur, waarachter zij ruwe stemmen hoorden vloeken, en traden toen snel het aangrenzende vertrek binnen.

Zij troffen het, want de wanden van de vertrekken bestonden slechts uit niet al te dikke planken. Het was duidelijk, dat de loods vroeger slechts een enkele, zeer ruime zaal had gehad, die misschien als werkplaats diende, of als

bergruimte, en die men pas later had onderverdeeld in afzonderlijke vertrekken. Bij druk bezoek werd deze loods misschien wel beschouwd als een „dépendance” van „De Dubbele Dubloen”. Het was dus volstrekt niet moeilijk ieder woord te verstaan, dat in de aangrenzende kamer op gewonen spreektoon werd gezegd. En de kerels daarbinnen schenen zoo woedend te zijn, dat zij heel wat luider dan anders spraken !

Lafonte zelf, die ook daarbinnen was, scheen de woedendste van allen te zijn.

— Hoe kwam je aan de papieren ? Hoe kende je dien kerel, die hier op ons loert ? Nu nog eens — ben je Smokkel-Mary, of ben je het niet.

En toen klonk zeer bedaard het antwoord van de jonge vrouw :

— Ik ben Smokkel-Mary niet, hoe ik aan haar papieren kwam, gaat jullie geen steek aan, maar ik zou jullie raden mij onmiddellijk los te laten en op te houden met die grapjes, want binnen een uur zijn mijn collega's hier. Ik ben de detective Mirjam Carol, en jullie kunnen mijn penning onder de lapel van mijn jas vinden. En maak nu mijn handen eens dadelijk los, of jullie zullen het je berouwen.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK VI.

DE DETECTIVE.

Het was een oogenblik volmaakt stil in het aangrenzende vertrek behalve de snelle ademhaling van de mannen daarbinnen.

Maar na een oogenblik klonk weer de stem van Lafonte, die op dreigenden, spottenden toon zei :

— Daar komt dus de aap uit de mouw ! En nu denk je zeker, juffertje, dat wij maar dadelijk inbinden, ons gewonnen geven, en de partij voor verloren verklaren ? Maar dan heb je het toch mis, jongedame ! Je hebt de tunnel ontdekt, die voor ons onmisbaar is, het gaat van nacht om een bedrag van dertig duizend pegels, en je denkt, dat we je zullen loslaten, en je maar kalm je gang zullen laten gaan — denk je soms, met pasgeboren kinderen te doen te hebben ?

— Ik waarschuw je, Lafonte, zei het moedige meisje, maak de zaak niet erger, door geweld tegen mij te gebruiken !

— De zaak kan alleen maar erger worden, als we je loslaten ! schreeuwde de herbergier woedend. Je hebt mij mijn bedrijf hier onmogelijk gemaakt, en ik zal hier moeten verkassen, — tenzij we jou en je kornuit, dien ik dadelijk een kogel door zijn hersens had moeten jagen, het spreken belette. En daar voel ik machtig veel voor, juffertje, want ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik mijn huis zou moeten verlaten.

Er klonk wat stem-gemompel, Brand omklemde de kolf van zijn revolver nog vaster, en toen zei een ruwe, maar rustige stem :

— Lafonte, je praat als een kip zonder kop ! Die tunnel was er, en al had jij ze aangelegd — het is niet strafbaar. Deze juffrouw blijkt nu Amerikaansche detective te zijn — en ze kan jou niets doen ! Je hebt een voorraad drank hier dicht bij — ook dat is niet strafbaar voor zoover ik weet, en in ieder geval kan het niet

gestraft worden door een Amerikaansche ! Ze is hier gekomen om den boel af te neuzen, en te weten, hoe de vork in den steel zat, en op welke manier wij het lekkers over de grens plegen te brengen. Belet haar dat, en het zaakje is gepiept. Maak je handen maar niet vuil — je weet drommels goed, dat ze toch al niet te zindelijk zijn ! Kijk me naar niet zoo smerig aan — ik zeg de waarheid Lafonte !

Het gegrom werd nu van instemmenden aard, en een andere, hooge stem zei :

— Rooie dirk heeft gelijk, Lafonte ! Zij kan als Amerikaansche Detective hier onmogelijk tegen ons optreden ; zoolang we nog aan dezen kant van de grens zijn, kan ze ons niets doen. Het is hier in Canada geen misdaad, drank in voorraad te hebben — tenminste geen misdaad, die een Amerikaan kan straffen. Zorg dat ze niet kan klappen, dat ze haar menschen aan de overzijde niet kan waarschuwen, dat is voldoende !

Lafonte scheen na te denken, want het duurde enige oogenblikken voor hij ten antwoord gaf :

— Dan zullen we wachten tot Ike Onslow hier is met de centen. Die is Amerikaan, die zal haar wel kennen, die bedriegster, en die moet dan maar aangeven, wat er met haar moet gebeuren !

Raffles had tusschen twee planken tenslotte een zeer nauwe spleet gevonden, waardoor hij een deel van het vertrek waarin zich de smokke- laars bevonden, kon overzien. Het was met persgas verlicht, en misschien was het daaraan wel te wijten, dat het gelaat van de jonge vrouw hem zoo bijzonder bleek voorkwam.

Maar ook kon hij nu zien, welk een vastberaden, bijna koppige uitdrukking er op dat bleeke, mooie gezichtje lag.

Men had haar lziaten tten, en hij zag dat haar

armen nog steeds op haar rug gewrongen waren.

Op dat oogenblik werd de deur van het aangrenzende vertrek geopend, en de gemeene tronie van den kleurling werd zichtbaar.

— Baas, daar is de man van over de grens. Hij wil U spreken! zeide Dulac grijnslachend, en met een schichtigen blik op de gebonden vrouw.

— Hij komt als geroepen! schreeuwde Lafonte. Laat hem maar dadelijk binnen komen. Hij weet den weg wel.

Het gezicht van Dulac verdween en nauwelijks een minuut later trad er een man binnen van een jaar of veertig, zwaar gebouwd, met krachtige schouders, en gehuld in een overjas van dikke, geruite stof, waarvan de kraag op stond.

Zijn vilthoed was zoo diep in zijn gelaat getrokken, dat de breede rand zijn oogen beschaduwde, en het bovenste gedeelte van zijn gezicht.

Maar Raffles zag, dat de kaken breed waren en vierkant, als van een roofdier.

Hij knikte kort in het rond, en toen kwam hij, met de handen in de zakken, langzaam op den stoel toestappen, waarop de jonge vrouw was neergedrukt, liet een zacht gefluit hooren, en zeide afgemeten, met een niet onaangename stem, maar waarin een scherp oor een doodelijke dreiging had kunnen hooren:

— Ei, ei, maar dat is een buitengewoon aangename verrassing — tenminste voor een van de beide partijen! Mejuffrouw Miriam Carol, in hoogst eigen persoon! Waar hebben jullie dat malsche boutje geschoten? Hoe komt ze hier?

— Een lang verhaal, Dirk, begon Lafonte, maar ik zal het kort maken! Zij heeft van hier af het heele zaakje op touw gezet, en alles voorbereid, nadat ze mij een aanbevelingsbrief had laten zien — je weet wel! Keurig netjes met zijn naam onderteekend, en voorzien van het geheime teeken. Hoe ze daaraan is gekomen, weet ik niet, maar het klopte, ik vertrouwde haar — en daar heeft ze zelf verteld dat ze detective is!

De bezoeker had zijn hoed afgezet, en nu zag Raffles waaraan hij zijn bijnaam te danken had. Zijn kort geknipt hoofdhaar was vuurrood. Onder het lage voorhoofd schitterden boosaardig en tevens begeerig twee lichtgrijze oogen.

Hij keek van zijn zes voet hoogte spottend en meesmuilend op de jonge vrouw neer, en zei toen:

— Dat had ik je natuurlijk dadelijk kunnen zeggen, Lafonte, want ik ken haar — ik ken

haar heel goed. Wij hebben nog een appeltje met elkaar te schillen, is het niet zoo, mijn duifje? Waar vingen jullie dat kostelijk wild, en hoe?

— Wel Dulac had haar al zien praten met een vreemden kerel, die er verdacht uitzag. Met den kijker op het dak. Zoowat een uur geleden ging het alarmsein over, we gingen de tunnel in, en we vonden haar in den kelder onder het oude fort! Ze wist weg te komen, maar daar buiten hebben we haar gevangen.

— Ik heb het sein niet gegeven! zeide de jonge vrouw zacht, maar met vaste stem.

Neen, de kat heeft het gedaan! spotte Lafonte grinnikend. Je deed het natuurlijk niet met opzet. Dat is noga duidelijk. Wat moeten we met haar doen, rooie Dirk?

De smokkelagent gaf niet dadelijk antwoord. Hij had langzaam de rechter hand uit zijn zak genomen, en zijn vingers wilden de wang van het meisje streelen, dat zich aanstonds achteruit wierp, als bij de nadering van een giftslang.

Hij lachte eens, trok zijn breede schouders open vroeg toen, zonder een oog van haar af te wenden:

— Hoe zag die vent er uit, met wien ze sprak?

— Middelmattig groot, lichtblond, lichtbruine oogen, groote witte tanden en met een heel klein litteeken onder zijn linker oor.

— Dat is dan Dave Barry geweest! hernam Roode Dirk. Dat litteeken heeft hij van mij.

— Jaap met een mes. Zoo, zoo, is mijnheer Barry in de buurt! Nu, dan kan het goed worden, en ik zal die centen nog maar niet betalen, jongens! Waar Barry is, daar is gevaar! Hij zal ook wel niet alleen zijn?

— Nu nog niet, maar die meid daar zegt, dat ze haar collega's verwacht!

Rooie Dirk balde zijn zware vuist, en een oogenblik leek het alsof hij dien wilde laten neerkomen, midden in het bleeke vastberaden gezichtje van de stoutmoedige detective. Hij liet een sissend geluid hooren, en zijn gelaat was van woede vertrokken, toen hij spottend hoonde:

— En dat lieverdje is nog geen twee jaren geleden, wat zeg ik — iets meer dan een jaar terug van de partij geweest! Is het niet, lief kind, dat je smokkelaarster was —

— Dat was ik en de hemel alleen weet, hoe trots en gelukkig ik ben, dat ik jullie smerige handel den rug heb toegekeerd! riep het meisje met luide stem en schitterende oogen.

— Jullie hoort het! Ze heeft zich bekeerd, ze is braaf geworden! En dat is allemaal het werk van Barry geweest, want die is zelf ook zoo vreeselijk braaf! Ja, ik moet het tot mijn schan-

de bekennen — hij heeft mij haar voor den neus weggesnoept, de leelijkheid! Maar van nacht hebben wij toch nog wel een klein kansje om een voorsprong op hem te krijgen, nietwaar, schatje?

Zijn stem veranderde eensklaps van klank, en hij beval ruw en kortaf:

— Ze blijft voorloopig hier, en ik zal zelf wel beslissen wat er met haar gebeurt. Ze is mij nog iets schuldig — en wat dat is, gaat jullie geen steek aan. Maar de zaak moet voortgang hebben. Ik ben niet voor mijn plezier hier gekomen. Jullie zorgen dat de drank over de grens komt, of wij doen nooit meer zaken met elkander, Lafonte! We betalen jullie goed, denk daarom! Is er voor auto's gezorgd?

— Alles is voor elkaar! antwoordde Lafonte nijdig. We zijn hier ook niet van gisteren. Op de minuut af is alles geregeld, en we zouden al aan den gang zijn, als dat met die duivelin daar er niet tusschen was gekomen. Intusschen — je moet mij maar eens vertellen, hoe we het hem nu moeten lappen, met misschien een dozijn detectives op onze hielen! Zoodra we de grens over zijn, zullen ze ons te pakken nemen!

— Je hebt er maar voor te zorgen, dat het niet gebeurt, hernam de agent kortaf. Tracht Barry in handen te krijgen, dan zal alles op rolletjes loopen, want de Blauwe Jongens kunnen nog niet weten, op welk punt jullie de grens gaat oversteken!

— Dat is nog niet zoo zeker of ze het niet weten! gromde Lafonte. En wat dat serpent daar betreft — ik zou haar maar een kogel door de hersens jagen! Ze kan ons nog last genoeg veroorzaken!

— Dat heeft geen haast! zeide Rooie Dirk koeltjes. Dat kun je gerust aan mij overlaten. Ik weet wel hoe ik het lieve kind moet behandelen — we kennen elkander nog van vroeger! We hebben immers nog bijna een uur! Maken jullie dan maar dat je wegkomt, en laat mij maar eens met deze jonge dame alleen! Tracht tot iederen prijs haar helper te vinden, dan kan de rest niet moeilijk zijn!

Brommend, lachend en de gemeenste scheldwoorden uitbrakend, verlieten de kerels het vertrek weer, en Rooie Dirk deed zelf de deur achter den laatsten man dicht, draaide den sleutel om in het slot, leunde tegen de deur, en keek een oogenblikje naar het doodsbleeke meisje, wier hoofd achterover op de stoelleuning was gezakt.

Toen begon hij:

— Wie had dat verwacht — na een tijdsverloop van een half jaar, Mirjam! Eerst ge-

smokkeld met Rooie Dirk en daarna het liefje van zijn doods vijand! Of ben je soms het liefje niet van David Barry?

Een vlammend rood steeg naar de bleeke wangen van het meisje, zij opende de oogen, en keek den ander met een vlammenden blik vol haat aan, voor zij zeide:

— Hij is niet zoo als hij, Dirk, maar ik weet dat hij van mij houdt, en als hij het mij wilde zeggen — dan zou ik innig, innig gelukkig zijn, want ik heb hem lief, liever dan mijn leven!

De schurk tegenover haar balde beide vuisten, en zijn gelaat vertrok krampachtig.

— Nu weten wij althans wat wij aan elkander hebben! Heb je mij ooit lief gehad?

— Ja, — vroeger, en ik hoop dat mij dat in het hiernamaals vergeven zal worden, omdat ik toen nog niet wist wie je was. Je bent een slecht mensch, en ik heb een zonde begaan, toen ik toeliet, dat een zacht gevoel voor je in mijn hart ontwaakte!

— Maar nu is dat zachte gevoel er geheel uit?

— Dat weet je zelf heel goed! En het is ook je eigen schuld geweest.

— Je haat me dus?

— Zelfs dat niet! Ik minacht je alleen maar!

Het was als een zweeps slag, en de man deinsde achteruit alsof die hem midden in het gezicht had getroffen. Maar toen begon hij zachtjes te lachen en zeide, dicht op haar toetredend:

— Het komt er ook volstrekt niet op aan, Mirjam. En luister nu goed, want je weet nog wel van vroeger, dat ik ongaarne de dingen herhaal. Je bent nu overgelopen naar de politie, je kennis van onze gewoonten en gebruiken komt je daarbij goed van pas. Maar het is verraad, Mirjam!

— Het is eerherstel! zeide het jonge meisje luid.

— Ik noem het laf verraad! En ik wil je nog een kans geven, Mirjam, om alles ongedaan te maken! Die kans biedt zich van nacht voor je aan, en later waarschijnlijk nooit weer. Doe met ons mee, en ik zal alles vergeven en vergeten!

— Ik doe niet mee, Dirk, en het kan mij ook niets schelen, of je mij vergeeft!

— Je zult verstandig zijn, en je bedenken kleintje! Heb je al eens bedacht, dat je volkomen in m'n macht bent!

— Ik denk aan niets anders en ik bid God om kracht en om hulp!

Als antwoord op dien uitroep klonk er eensklaps in de gang een zacht gerucht als van een deur, die geopend wordt.

Een een stem vroeg, gedempt, maar toch duidelijk hoorbaar :

— Mirjam ! Mirjam ! Ben jij hier ?

Het meisje wilde den mond reeds openen om te antwoorden, maar snel als de gedachte was Dirk bij haar, greep haar met de linker hand bij de keel, en rukte met de andere snel zijn halsdoek af, die hij haar in den mond hield.

Hij lichtte haar snel van den stoel, droeg haar naar een hoek van het vertrek, omwikkelde haastig haar beenen met een riem van zijn overjas, die hij vlug uit de lussen trok, en rukte zijn revolver uit zijn achterzak.

Hij sloop op de deur toe, zonder eenig gerucht te maken, zijn linkerhand tastte naar een kleine kraan, hij draaide het licht uit.

En toen wachtte hij.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret”

HOOFDSTUK VII.

DE WEG NAAR DE GRENS.

Het bleef een oogenblikje doodstil, en allen die daar aanwezig waren, in de eene kamer, zoowel als in de andere, hielden hun adem in.

Toen klonk er in de gang een heel zwak gerucht als van iemand die voorzichtig loopt, en daarbij al zijn best doet, zoo min mogelijk leven te maken.

De man daarbuiten stond voortdurend stil om te luisteren.

Dan ging hij behoedzaam weer verder.

Voor Raffles en zijn makkers kon er geen twijfel aan bestaan, of de man, die zich zoo onvoorzichtig binnenshuis had gewaagd, was David Barry, de detective.

Raffles wilde sne en onhoorbaar de deur openen, en den man waarschuwen, maar daartoe was het reeds te laat.

Hij had juist de kruk ter hand genomen, toen Barry de andere deur al bereikt had, even luisterde, en toen klonk er eensklaps een luide, spottende stem, en het werd weer licht in de aangrenzende kamer. De stem zeide de woorden :

— Kom maar binnen, Barry, dan is het gezelschap juist compleet, en misschien wel over-compleet, want de volksmond zegt dat drie een menigte is ! Men zou dus eigenlijk moeten concludeeren, dat een van ons te veel is ! Neen, blijf met je handen boven je hoofd staan, want denk er om — ik ben in een kwade bui, en dan gaat mijn revolver bliksems gauw af.

Raffles wierp een blik door de kier !

Van Barry kon hij niets anders zien dan een klein stukje van zijn voeten, zijn neus en zijn handen. Rooie Dirk echter zag hij vlak in het gezicht.

Er lag een gemeene, boosaardige uitdrukking op, terwijl hij, een weinig gebukt, zijn revolver ter hoogte van het maagkuiltje van den detective gericht hield.

Aan de spanning van de vingerspieren kon Raffles duidelijk zien, dat de kerel bij de minste beweging van den man, die in de val was gelopen, den trekker zou overhalen.

Er was een valsch licht in zijn oogen toen hij voortging, zonder den ander uit het oog te verliezen :

— Je ziet, dat ik hier al gezelschap had, en je bent niet heel erg welkom, Barry !

Hij had een stap vooruit gedaan en vlug de revolver uif den jaszak van den detective genomen, waarbij hij hem den loop van zijn eigen wapen tusschen de ribben drukte.

Hij stak de Colt bij zich, grinnikte eens, en zei :

— Nu valt er gemakkelijker te praten. Luister eens, Barry, je bent altijd mijn vijand geweest, en die jaap hier op mijn gezicht heb ik aan jou te danken. Ik heb toen een duren eed gedaan, dat ik met je zou afrekenen, en ik geloof dat het oogenblik nu is aangebroken !

— Je wilt me, nu ik me niet verdedigen kan, vermoorden ? vroeg Barry schor, maar zonder dat zijn stem haperde.

— En waarom zou ik niet? Ik heb je altijd gehaat, en ja als een schadelijk dier beschouwd. Je hebt me al eens een jaar in de gevangenis weten te krijgen, en dat doet je nu ook geen goed, geloof dat maar! Tenslotte heb je mij de vrouw afgenomen, die ik mij had uitgezocht — en die je daar ziet liggen. Maar nu is het mijn beurt geworden en — of ze wil of niet — die jongedame zal mij toebehooren! Dat had je niet gedacht, is het niet, Barry? Jullie hadden het prachtig verzonnen, met je beidjes, dat moet ik erkennen, en zij heeft haar rol uitstekend gespeeld! Het had maar een kleinigheid gescheeld, of ik was weer tegen de lamp gelopen en ditmaal zou ik zeker een jaar of vijf hebben moeten brommen! Maar gelukkig heb ik hier een klein dingetje in mijn rechterhand, dat de zaak zal vereffenen! Doe je gebed, Barry, want je hebt den langsten tijd geleefd!

Raffles, die niets van het schouwspel had verloren, greep Brand bij den arm en fluisterde hem haastig in:

— Jij hebt immers je windpistool? Schiet dien dollen hond neer — maar zonder hem te dooden! Ik hoop dat die spleet wijd genoeg is om te kunnen mikken!

Brand had haastig een klein pistool te voorschijn gehaald, dat er uitzag, als een browning met een zeer zware kolf.

Hij haalde den hefboom over, waardoor de lucht in die stalen kolf sterk werd samengedrukt, liet een fijn, stalen stiftje in den houder glijden, dat er uitzag als het fijne staafje potlood, hetwelk in vulpotlooden wordt gebruikt, en bukte zich om door de spleet te kunnen zien.

Het was heel moeilijk, maar ook hij had de dreigende woorden van den schurk gehoord, en hij begreep maar al te goed, welk lot den detective wachtte.

Hij kon juist den opgeheven rechter arm zien, en nauwkeurig op het zelfde oogenblik dat Barry met een smartelijke stem riep: „Vaarwel, Mirjam, ik heb je innig lief!” en toen de vinger van Rooien Dirk zich om den trekker klemde, drukte hij zelf af, en met een bijna onhoorbaar klapje dreef de samengedrukte lucht het stalen stiftje door de spleet, dat den moordenaar in de pols trof.

Met een vloek liet hij de revolver vallen, en greep met de linker hand naar zijn pols. Het fijne stiftje was reeds weder uit de wonde gevallen, zonder dat een van de beide mannen iets gemerkt had en was onzichtbaar op den grijzen bodem die met stof was bedekt.

Barry had zich bliksemsnel gebukt, en had de revolver opgeraapt.

Hij liet een kort lachje hooren en riep:

— Heeft een bij je gestoken, Dirk? Een muskiet soms?

Hij hield plotseling op en keek zeer verbaasd naar den smokkelagent.

Rooie Dirk stond op zijn beenen te wankelen, zijn rechter pols nog altijd vasthoudend.

Zijn oogen kregen een glazige uitdrukking, het wit werd met bloed doorschoten, en er kwam wat schuim op zijn lippen, terwijl hij eenige onverstoorbare klanken liet hooren.

En eensklaps met een dreunenden slag, viel hij voor over, als een gevelde boom.

Barry slaakte een kreet van verbazing, wentelde hem om, keek in het roode, gezwollen gezicht, toen naar het onbeduidende wondje aan de pols en daarop was zijn eerste gedachte voor Mirjam. Hij snelde op haar toe, sneed met zijn scherp zakmes de touwen door, die haar polsen gebonden hadden, nam haar even in zijn armen, en kustte haar.

Zij zag hem met een stralenden blik aan, ofschoon zij nog doodsbleek was, en toen sprong ze veerkrachtig op en zei:

— Wij hebben geen tijd te verliezen, Dave, want aanstonds zullen zij terugkeeren! De auto's kunnen ieder oogenblik komen, en wij moeten zorgen dat wij bijtijds aan de grens zijn. De mannen staan allen op hun post!

— Maar zij zullen van nacht niets durven ondernemen, nu zij weten, dat wij op onze hoede zijn!

— Zij zullen juist alles wagen, zij weten volstrekt niet waar onze mannen staan opgesteld en zij hopen door snel te rijden, onverlet de grens te kunnen passeeren! Is die schurk dood?

— In het geheel niet! Het is mij een raadsel! Hij kan toch onmogelijk als door den bliksem getroffen neer vallen alleen door den steek van een insect? Misschien is het een beroerte, maar het doet er ook niet toe. Laten wij ons haasten, en de mannen gaan waarschuwen! Ik hoop dat je gelijk hebt, en dat de zaak voortgang zal vinden! Anders zou al ons moeilijke en gevaarlijke werk voor niets zijn geweest. De duivel mag me halen, als ik weet, hoe zij er achter zijn gekomen, en waardoor het alarm-signaal is overgegaan! Ben je sterk genoeg om te loopen, Mirjam?

— Ik ben tot alles in staat — nu jij weer bij mij bent! Laten wij ons haasten om weg te komen!

Barry had het jonge meisje bij de hand genomen en haastig verliet hij met haar de kamer en vervolgens het gebouw, dat bijna zijn graf was geworden.

Raffles hoorde, hoe hij de deur naar buiten achter zich sloot, en toen pas opende hij de gangdeur, waar de smokkelagent op zijn rug lag uitgestrekt. Hij knielde naast hem neer, ont-knoopte zijn jas, zijn sportcolbert, zijn vest, en aan de binnenzijde daarvan vond hij een volgepropte portefeuille, die hij met een glimlach bij zich stak.

— Zoo Brand — nu is, tenminste wat ons betreft, de zaak afgelopen, en ik zie niet goed in, waarom wij hier nog langer zouden vertoeven!

— Tot die slotsom ben ik al een paar uren geleden gekomen! zeide Brand langs zijn neus. Het zal hier over een kwartier krioelen van de grensbeambten, en dan zitten wij als het ware tusschen twee vuren. De auto staat gereed om weg te rijden — wij hebben niets anders meer te doen, dunkt mij, dan er in te gaan zitten, en in noordelijke richting deze plek te verlaten, met een zegebede in het hart jegens de voorzienigheid, die wel heeft willen toestaan, dat wij het ditmaal levend afbrachten. Het is meer geluk dan wijsheid, als je mij die opmerking voorlooft.

Raffles had de gewonde hand van den smokkelagent even bezichtigd en zeide, na een blik op het rood opgezette gelaat:

— Hij zal niet lang buiten kennis blijven. De stift is maar weinig diep ingedrongen, en de bedwelmende stof waarin zij gedrenkt is, heeft juist voldoende uitwerking gehad, om hem te bedwelmen. Laten wij vlug maken dat wij weggomen, want het zal er nu gaan spannen!

De drie mannen waren ternauwernood weer in de gang, en hadden reeds een stap in de richting van de buitendeur gedaan, toen daarbuiten het gerucht klonk, van talrijke voetstappen, die haastig naderden.

Het was duidelijk dat hun de weg naar buiten aan dezen kant was afgesloten. Zij zouden het op een gevecht kunnen laten aankomen, maar de overmacht zou wel eens te groot kunnen zijn, en smokkelaars hebben den naam zeer goed met vuurwapenen te kunnen omgaan.

— Laten wij weer naar de kamer gaan! fluisterde Brand.

— Neen, dat is veel te gevaarlijk! Zij vinden hun chef, en zij zullen wel begrijpen dat die wonde aan zijn hand, die vrij sterk bloedt, moet zijn toegebracht door iemand binnenshuis. Zij

zullen dus onmiddellijk gaan zoeken. Naar de tunnel dus!

Zij ijlden door de gang, en juist was Henderson als de laatste door de kelderdeur verdwenen, toen de deur naar buiten weer werd opengeworpen, en Lafonte binnen snelde.

Hij werd gevolgd door een achttal mannen, die er opgewonden uitzagen.

Juist op dat oogenblik knalden in de verte snel achterelkaar een paar revolvergeschoten, die Lafonte luid deden vloeken, maar hij hield verstomd zijn mond, toen hij Rooie Dirk bewegingloos op den vloer zag liggen, met zijn kleederen losgeknoopt.

— Vervloekt! Wie heeft dat gedaan? schreeuwde hij, half dol van woede. Hoe heeft hij zich zoo kunnen laten toetakelen?

Juist op dat oogenblik maakte Rooie Dirk een beweging, en Lafonte schudde hem zoo ruw heen en weer in zijn dolle drift, dat de ander zachtjes kreunde, maar het had toch ook ten gevolge, dat hij tot zich zelf kwam, zich met moeite op een elleboog steunde, over zijn voorhoofd wreef, en haperend vroeg:

— Ben jij dat, Lafonte? Wat is er gebeurd?

— Ik dacht dat jij mij dat zou vertellen, Rooie Dirk! riep de smokkelaar stampvoetend uit. Ik kan je alleen maar zeggen, dat we tien minuten geleden zoowat Barry met die meid in een auto die niet eens van hun is, als de duivel in de richting van de grens hebben zien rijden. Er is nog op hen geschoten, maar je kon in de duisternis evengoed op de maan schieten! Hoe is het mogelijk, dat zij is ontsnapt? Heeft Barry je dat geleverd?

De smokkelagent kwam wankelend overeind, zocht duizelig steun aan den wand, en poogde zijn gedachten te verzamelen.

Toen viel zijn blik op zijn openhangende kleederen, en betastte zich overal, en toen liet hij een brullenden vloek hooren en stond stokstijf, met zijn hand in den leegen binnenzak van zijn vest.

— Wat is er? vroeg Lafonte ontsteld.

— Bestolen! hijgde Rooie Dirk toonloos.

Mijn portefeuille is weg! Die moet Barry hebben — ofschoon — hij was het niet die mij die wonde heeft bezorgd! Een ander moet mij dat geleverd hebben! Hij stond met zijn handen boven zijn hoofd. Doorzoek het huis, jongens, en schiet alles neer, wat er maar verdacht uit-ziet! Vijf en dertig duizend dollar gestolen — de heele koopsom!

Razend van woede stooft de heele bende de gang in, rukte de deuren open, maakte overal

licht waar het mogelijk was, en ondervroeg de post, die voor de deur was achtergebleven, maar die verzekerde niets te hebben gezien.

En plotseling gilte Dulac, die zijn blinkend mes geopend had, zoo hard hij maar kon :

— De kelderdeur ! De kelderdeur staat open ! Ze zijn in de tunnel !

— Vooruit dan, hen achterna ! brulde Lafonte. Dat zijn natuurlijk mijn reizigers, die ons dat koopje geleverd hebben ! Driedubbele ezels die wij geweest zijn ! Zijn er mannen in het fort, Dulac ?

— Dat moet wel, want het is precies twaalf uur, en op dat tijdstip zou er met het vervoer begonnen worden ! Ze moeten dus al met de kisten en de vaten onderweg zijn hierheen !

— Vlieg dan naar het logement, en telefooneer de bewakers ! Er moeten er een paar zijn achtergebleven. Als ze in de tunnel zijn, die bemoeials, dan zitten ze tusschen twee vuren, en dan hebben wij ze ! Vooruit, jongens ! Ik denk dat we ook het geld bij hen vinden — en dat zal Rooien Dirk plezier doen, want zonder geld krijgt hij natuurlijk geen drank, dat is billijk !

Rooie Dirk stiet een ruwen vloek uit, raapte een revolver op van den vloer, en volgde de anderen langs de keldertrap naar het begin van de tunnel.

Drie van de mannen hadden zaklantaarns bij zich, en dat schijnsel was helder genoeg om de kaarsrechte gang tot op tamelijk verren afstand te verlichten.

De achtervolgers zagen echter volstrek niets, en reeds begon hun hoop te verminderen, dat zij de ondernemende vluchtelingen zouden kunnen vatten, toen er ver weg onder den grond een paar schoten kraakten, terwijl geschreeuw klonk, gedempt door den verren afstand. Rooie Dirk, die zich naar voren had gedrongen, voortgezweept door zijn woede en wraakzucht, brulde :

— Voortgemaakt, jongens, want zij zitten al in de tang !

Inderdaad was de toestand van Raffles en de zijnen op dat oogenblik verre van benijdenswaardig. Zij hadden ongeveer tien minuten geloopt, zich zoo snel mogelijk voorttreppend, toen Raffles, wiens scherp gehoor hem nooit in den steek liet, eensklaps stil stond, en fluisterend waarschuwde :

— Ik hoor gerucht voor ons uit ! Wij zijn dom geweest — wij hadden moeten begrijpen, dat het oude fort op dit oogenblik niet verlaten kan zijn ! Maar wij moeten er ons doorslaan.

— Zouden die schurken daar vóór ons gevaarschuwd zijn ?

— Die kans is heel groot, want het zou mij verwonderen als de kelder onder het oude fort en het logement van Lafonte niet telefonisch met elkander verbonden zijn !

Als om de bevestiging hiervan te geven flitste er plotseling op verren afstand in de kaarsrechte gang een helder licht op, en schier op hetzelfde oogenblik klonk luid de bevelende stem van Raffles :

— Liggen !

Het bevel kwam geen seconde te vroeg, want nauwelijks hadden zij zich bliksemsnel op den ongelijken bodem uitgestrekt, of een paar kogels floten over hunne ruggen heen, en troffen een honderdtal meters achter hen den wand, want juist op die plek maakte de tunnel een flauwe bocht.

Half op goed geluk vuurde Brand, die de beste schutter was, snel achter elkander twee kogels af ; het toeval was hem gunstig, want er klonk een luide, smartelijke schreeuw daarginds, en het felle schijnsel doofde plotseling uit.

Waarschijnlijk was het een draagbare, elektrische lamp geweest, een zoogenaamde looplamp, die Brand daar zooeven met een gelukkig schot verbrijzeld had.

Zij zagen nu nog alleen maar wat flauwe schijnsels dansen, die waarschijnlijk afkomstig waren van gewone zaklantaarns.

Intusschen bleef de toestand uiterst gevaarlijk, want Raffles zoowel als Brand hadden daareven, toen het weer stil was, duidelijk terwijl zij op den grond lagen uitgestrekt, met hun ooren vlak boven den steenen grond, ook achter hen het geluid van snel naderende voetstappen gehoord.

— Wij zitten hier als ratten gevangen, Edward — tenzij wij kans zouden zien, door den zijwand te dringen ! riep Brand wanhopig.

— De zijwand zal wel ondoordringbaar zijn — maar dat geldt gelukkig niet voor den bovenwand ! antwoordde Raffles, die zijn kalmte geen oogenblik verloor. Wij kunnen hier niet ver van de plek zijn, waar de dwarsbalken zichtbaar zijn !

Je hebt gelijk ! schreeuwde Brand opgewonden. Het was niet zoo heel ver van de kromming in de tunnel ! Wij moeten er dicht bij zijn !

De drie mannen moesten nu weliswaar de smokkelaars uit het oude fort tegemoet gaan, maar zij zouden hunne lampen niet ontsteken,

en al moesten zij nu alles op de tast doen, zij boden tenminste minder trefkans aan de schutters, die hen tegemoet kwamen!

Henderson liep vooraan, in gebukte houding, zijn hoofd beschermend met zijn tastende hand, totdat hij plotseling opgewonden fluisterde:

— Ik voel het hout van de dwarsbalken, Mylord!

— Tracht ze dan snel los te maken, James! Iedere seconde is kostbaar, bedenk dat.

De reus behoefde waarlijk geen aansporing!

Want daarginds begon men opnieuw te schieten, thans op goed geluk, omdat het lampschijnsel niet ver genoeg doordrong, en Henderson was van een omvang, die een groote speling in de trefkansen maar al te zeer toeliet!

Zijn zwaar, breed gebouwd lichaam vulde bijna de helft van de tunneldoorsnede.

Hij talmde dan ook niet, maar haalde eens diep adem, en met een enkele ruk van zijn twee handen had hij een van de zware dwarsliggers reeds van zijn plaats geschoven, en terzijde geworpen.

Die tweede volgde, en daarop de bevelende stem van Raffles:

— Klim naar buiten, James! Jij biedt de meeste trefkans!

— Mylord — —

— Spreek niet tegen, ezel! Wil je ons hier allen laten afmaken als konijnen?

Henderson begreep dat het ernst werd. Hij trok zich op aan de randen van het gat dat hij zelf had gemaakt, en wist zoo goed mogelijk geholpen door Raffles en Brand, door de opening te kruipen.

Men moest daarginds begrepen hebben wat er gaande was, al was het op deze plek stikdonker, door het geraas van het vallende hout, want er klonken kreten van woede, en de schoten verdubbelden.

Brand kreeg een schampschot aan den hals, en voelde het lauwe bloed over zijn vingers druppelen, en van Raffles werd de hoed van het hoofd geschoten.

Hij zelf bleef koelbloedig vuren, en een wild gekrijsch toonde hem, dat een of meer van zijn schoten doel hadden getroffen.

Hij was de laatste, die zich door de opening opheescht, en nauwelijks kreeg hij de frissche nachtlucht in zijn longen, of hij hoorde een waarschuwende schreeuw van Henderson, die uit volle borst riep:

— Dekking zoeken! Het schijnt nog niet afgelopen te zijn!

Die uitroep was volkomen van pas, want het noodlot wilde, dat de drie vluchtelingen juist op de plek waren terecht gekomen, waar een tiental zware vrachtauto's met gedoofde lichten klaar stonden, om aanstonds tot voor de herbergdeur te rijden, teneinde daar de smokkelwaar in ontvangst te nemen.

En die vrachtauto's stonden daar natuurlijk niet onbewaakt, maar ieder had zijn chauffeur. Velen van die chauffeurs hadden nog een helper: en allen hadden zij een revolver!

Het was een groot geluk, dat de verrassing zoo plotseling kwam, en Henderson, die zijn gummi-knuppel ter hand had genomen, ranselde als opgewekt om zich heen, en had twee of drie als duivels schreeuwende smokkelaars tegen den grond geslagen, en tot zwijgen gebracht.

Brand begreep, dat er snel gehandeld moest worden, want hun toestand zou binnen enkele minuten onhoudbaar zijn.

Hij sprong achter het stuur van den voorsten vrachtwagen, de motor begon met donderend geweld te ratelen, en Raffles en Henderson wierpen zich in het binnenste van den wagen, juist toen deze in beweging kwam.

Er werden hun in de duisternis nog een aantal schoten achterna gezonden, maar die troffen gelukkig geen doel.

Binnen vijf minuten waren zij bij de herberg en met een enkelen blik zag Raffles dat de auto waarvan de jonge Barry gesproken had, helaas zijn eigen wagen was geweest, want die was nergens te bespeuren!

Hij liet Brand dus zoo snel mogelijk voortrijden, bereikte den hoofdweg, naar Montreal voerende, en een uur later ongeveer hadden zij de voorstad bereikt, verlieten daar de vrachtauto, die zij op den berm van den weg lieten staan, zochten hun hotel weer op, en sliepen doodelijk vermoeid een uur later.

Den volgenden middag brachten de dagbladen den afloop.

De smokkelaars hadden inderdaad alles op een kaart gezet, en waren met hun vrachtauto's vol drank de grens gepasseerd, op een belofte van Rooien Dirk, dat een zijner vrienden de koopsom onmiddellijk zou voldoen.

De Amerikaansche Grenswacht onder aanvoering van Barry had echter een val opgesteld, waaraan niemand ontsnapte, en in het gevecht dat volgde werden vijf smokkelaars gedood, en zeven zwaar gewond.

Onder de dooden bevond zich ook Rooie Dirk.

— Het is maar goed dat Mylord zijn portefeuille heeft genomen, zeide Henderson wijsgeerig tot Brand, toen deze hem het bericht

voorlas, want hij zou er nu toch niets meer aan gehad hebben.

En dat was de grafrede van Rooien Dirk, den smokkelaar.

De volgende aflevering bevat:

De Pelsjagers aan de Hudson-Baai.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken . . . we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe . . . zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Prijs per aflevering 20 cent

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885